

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!
Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: 762-2011

Udržení českého vědomí, teče
a novín v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Second Class postage paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) II. — Číslo (No.) 10.

Sobota (Saturday) 5. března (March) 1977

Cena 25 centů

Na druhého března připadá v našem českém církevním kalendáři svátek Blahoslavené Anežky české, dcery krále Přemysla Otakara I. a sestry krále železného a zlatého — Přemysla Otakara II., jehož královské insignie byly odborníky — před minulými vánočními 1976 — nalezeny v jeho náhrobků ve Svatovítské katedrále. — Narodila se v Praze 20. ledna r. 1205 a zemřela tam — v klášteře chudých klarisek, který založila na břehu Vltavy ve Starém městě pražském "Na Františku" — dne 2. března L.P. 1282 ve věku 77 let. — R. 1232 přivedla do Prahy — k sv. Jakubu blízko Ungeltu za Týnským chrámem — řád minoritský, a o dva roky později řád františkánský (kostel Panny Marie Sněžné na dnešním Jungmannově náměstí). Téhož roku — 1234 — založila v Praze na Poříčí špitál pro chudé, churavé a opuštěné staré lidi. Tato její sociální práce se v celém českém království tak osvědčila, že r. 1252 začala budovat nový špitál (u Křížovníků — naproti pozdějšímu Klementinu). — Aby měli nemocní odbornou a stálou obsluhu, založila pro ně dokonce i zvláštní řádovou družinu, z níž se později vyvinul český rytířský řád Křížovníků s bílou hvězdou. — A právě tuto historickou událost zachycuje náš dnešní obrázek z r. 1356. Je to vzácná gotická miniatura z ručně psaného breviáře velmistra řádu křížovníků, jmenem Lva (Leona), který si jej dal vytvořit z účty k Bl. Anežce a nejzasloužilejšího svého předchůdce Konráda, druhého velmistra českých křížovníků, jemuž na obrázku Bl. Anežka symbolicky odevzdává nový kostel a špitál, postavený z jejího popudu pro službu nemocným na břehu Vltavy u Karlova mostu.

KDO JE ZBYGNIW BRZEZINSKI?

Dr. Josef Kalvoda

Zbysław Brzezinski se narodil ve Varšavě 28. března 1928. Byl synem polského diplomata a ztrávil v Polsku pouze tři léta svého dětství. Většinu svého života Brzezinski prožil v Kanadě a ve Spoj. státech, kde také vystudoval. Jeho manželka se narodila ve Spoj. státech a je neteří býv. čs. prezidenta dr. Eduarda Beneše.

Od r. 1962 Brzezinski je profesorem politických věd na Kolumbijské universitě, kde v letech šedesátých byl rovněž ředitelem Výzkumného ústavu pro studium komunismu, jehož název byl později změněn na "Ústav pro studium mezinárodních změn".

Brzezinski napsal několik knih a téměř dvě stovky článků a kratších studií. V letech 1966—1968 byl členem rady pro plánování politiky ve Státním departmentu. V oné době

prezident Johnson oznámil, že Spoj. státy budou sledovat politiku "budování mostů" do Východní Evropy a Brzezinski byl nepochybně autorem této politiky.

V červnu 1968, spolu s bývalým politickým poradcem radia Svobodná Evropa, Williamem E. Griffithem, Brzezinski navštívil Československo a měl v Šnejdárkově ústavu pro zahraniční otázky přednášku.

Brzezinského politika nazvaná "peaceful engagements" skončila sovětskou invazí Československa, kdy se z československého "mostu" stalo sovětské vojenské předmostí ve Střední Evropě.

V r. 1972 Brzezinski pomáhal Davidu Rockefellerovi, prezidentu Chase Manhattan Bank a bratrovi býv. guvernéra státu New York a amerického místního prezidenta Nelsona Rockefeller-

ra, organizovat Trilaterální komisi a byl jejím prvním ředitelem. Účelem této soukromé organizace je propagace trilaterální myšlenky, tj. spolupráce Severní Ameriky (Spoj. států a Kanady) se státy Západní Evropy a Japonskem. Tato spolupráce je nyní přednostním programem Carterovy administrace.

Před několika lety Jimmy Carter, guvernéř státu Georgia, byl pozván k spolupráci v Trilaterální komisi a tak se dostal do styku s Brzezinským. Davidem Rockefellerem a dalšími členy této komise, kteří až do nedávna tvořili jádro Carterovy poradní skupiny pro mezinárodní otázky.

Během volební kampaně v r. 1976 Brzezinski byl hlavním poradcem pro mezinárodní otázky Jimmyho Cartera a po jeho zvolení prezidentem byl jmenován jeho poradcem pro otázky národní bezpečnosti. Brzezinski je rovněž předsedou americké Rady národní bezpečnosti, a je tudíž najednou jedním z nejvlivnějších členů Carterovy administrace i jednou z nejvlivnějších osob ve Spoj. státech.

Co lze nyní očekávat od Brzezinského, když má v Carterově administraci úřad, který měl Henry Kissinger v své administraci Nixonově?

Mnoho žurnalistů podlehl pokusům srovnávat tyto dva emigranty a jejich kariéry; někteří dokonce nazvali Brzezinského "polským Kissingerem". Termínu "polský" je ale nutno rozumět v kontextu americké politiky, v níž Poláci, pro svoji početnost, hrají určitou roli.

Brzezinski se však dívá na věci s hlediska zájmů své adoptované země a nikoliv jako Polák, jímž přestal být, když přijal americké občanství. Je emigrantem a nikoliv exulantem. V Americe vystudoval, aby si v ní vybudoval budoucnost, právě tak, jak tomu bylo v případě velké většiny emigrantů. Nepatrná menšina emigrantů se rozhodla vystupovat jen proto, aby mohla věci osvobození národů středovýchodní Evropy lépe sloužit.

Jak Kissinger tak i Brzezinski jsou úspěšnými emigranty-akademiky, ale tím podobnost mezi nimi končí. Povahově jsou lidmi velmi rozdílnými. I když

ENGLISH SECTION INSIDE

Brzezinski je velmi ambiciózním, lidé, kteří ho dobře znají, shodují se v názoru, že by nikdy neudělal státnímu sekretáři Vanceovi to, co Kissinger udělal tehdejšímu státnímu sekretáři Rogersovi, tj. podrazil mu nohy, aby se mohl dostat na jeho místo.

Když byl Kissinger státním sekretářem, Brzezinski mu vytýkal jeho Spenglerovský pesimismus - viru v teorii o západu. Kissingerova politika děteny ji vyjadřovala. Brzezinski naproti tomu tvrdil, že détente nemusí a ani nemá být jednosměrnou cestou, v níž Sověti využívají mírové koexistence jakožto kouřové clony, aby za ní rozšířili svůj vliv a posílili svoji mocenskou pozici ve světě.

Brzezinski, který má polskou krev, je optimističtější než Kissinger. Věř, že je lépe mít iniciativu, že je výhodnější jednat než jenom reagovat na události, jak to dělal Kissinger. Případ Portugalska velmi názorně ukazuje rozdíl mezi těmito dvěma akademiky: zatímco po revoluci v Portugalsku Kissinger byl ochoten onu strategicky důležitou zemi odepsat, Brzezinski poukazoval na nutnost zabránit úplnému převzetí moci komunisty v Portugalsku a byl toho názoru, že z hlediska Spoj. států a NATO Portugalsko je důležitějším než jihovýchodní Asie.

Jak velký vliv bude Brzezinski mít v Carterově administraci, nelze předvídat. Je pouze jedním z mnoha jejích členů. V americké zahraniční politice rozhodnutí dělá prezident, který má celou řadu poradců, mezi nimiž jsou však velké názorové rozdíly.

Jedním z prezidentových poradců je také Andrew Young, americký velvyslanec u Spojených národů, který oznámil na televizi, že bude usilovat o uznání Vietnamu a jeho členství ve Spoj. národech. Rovněž i naléhá na převzetí moci černošskou většinou v Rhodesii a v Jižní Africe — i za cenu komunistů této oblasti.

Young prohlásil, že přítomnost kubánských vojenských jednotek v Angole má "stabilizovat" (Dokončení na str. 12.)

Sloupek informací

K AKTUALITAM A ŽIVÝM JUBILEIM

Chečete-li vědět, jaký politický vítr vane ve státech moskevského bloku, musíte sledovat články a komentáře otištěné v PRAVDĚ, ústředním orgánu komunistické strany SSSR. Všechny ostatní noviny včetně například pražského RUDÉHO PRÁVA — její "pravdy" buď rovnou převezmou od "a" až do "z", nebo je přezývají podle dnes jen mírně se lišících národních zvyku. Proto se zvláště v Evropě, velmi zvědavě na budoucí vývoj americko-sovětských vztahů, pozorně četli úvahy PRAVDY, které vyšly po zveřejnění dopisu prezidenta Cartera mluvčímu sovětských disidentů Andreji Sacharovovi. Pozorovatelé se skoro bez výjimky shodli v názoru, že zájem Moskvy na pokračování koexistence a na úspěšném zakončení porad o omezení strategického zbrojení (tzv. SALT II) převažuje nad rozladěním, jež u Kremelských vyvolal zmíněný list.

V jednom z článků, uveřejněných kolem 20. února, PRAVDA dokonce chválí jmenovitě Cartera, Vanceho a Brezinského, že se "zasazují o pokračování politiky uvolňování"; dodává se ovšem, že americká zahraniční politika "nejedná vždycky v souladu s požadavky kladného vývoje vzájemných vztahů", neboť se "pod záminkou ochrany lidských práv vměšuje do vnitřních záležitostí Sovětského svazu a socialistických zemí". PRAVDA prý zároveň naznačuje podle úsudku některých dopisovatelů západoevropských novin v Moskvě, že USA to mohou "vynahradiť ústupky při nadcházejících jednáních SALT". Nu, to bychom našim ve Washingtonu neradili...

Jak víte, má se v červnu v

jugoslávském Bělehradě sejít konference zástupců zemí, jejichž nejvyšší představitelé v srpnu 1975 podepsali v Helsinkách mezinárodní úmluvu o lidských právech a svobodách, výměně informací atd. atd. Ze začátku to vypadalo na opětné jednání na nejvyšší úrovni — význam bělehradského hodnocení helsinské smlouvy byl zdůrazňován především ve státech sovětského bloku. Zdá se nyní, že právě jim přešla chuť na nějaký "špektákl". Koncem února se k tomuto námětu vyjádřil v RUDÉM PRÁVU náměstek čs. ministra zahraničních věcí dr. Dušan Spáčil. V Bělehradě by prý měli jednat jen velvyslanci signatářských zemí, "nejvýše náměstkové ministrů"; a nemělo by se prý mluvit o otázkách Středomořské oblasti, málo nadějná by podle jeho názoru byla také diskuse "o otázkách prohlubování a posilování důvěry". Spáčil velmi kategoricky odmítl dát na požad konference "Chartu 77", zato naléhavě doporučil odstranit "zůstatky studené války", to je rozhlasové stanice Svobodná Evropa a Svoboda. — Není těžké uhadnout, proč zájem komunistických režimů o bělehradské pokračování Helsinek upadl; nemohou zabránit, aby se mluvilo o tom, jak se chovají k přáním vlastních občanů.

ŠPIÓN A KAJIČNÍCI

Minulý týden nás i chicagské noviny zasobily — některé dokonce na prvních stránkách informacemi o "českém špiónovi" Svezozaru Šimkovi, který i s manželkou Danielou a 12letým synkem dostal azyl v Anglii. Šimko pracoval pro čs. výzvědnou službu v hlavním městě Německé spolkové

republiky, Bonnu, formálně jako zaměstnanec Čs. tiskové kanceláře. Co prozradil o metodách práce komunistické rozvědky nejsou žádné novinky, skoro všechno známe z předcházejících případů defektorů. Západní služby se ovšem poučily o nových jménech "diplomatů" a "novinářů", placených za jiné "povolání" — a my máme v rukou další doklad, že Československo se nezabývá jen "budováním socialismu". Nejvíce starosti má toho času asi soudruh Jiří Goetz, čs. velvyslanec v Bonnu, protože neuhlídal jednu důležitou ovečku.

Praha sama má plnou hlavu něčeho jiného. Například jak jsme si již řekli — sláněni podpisů pod projevy oddanosti, které mají přehlušit různé úkazy nespokojenosti. S velikou parádou, před televizními kamerami a za přítomnosti novinářů se k režimní "anti-chartě" (jak se mezi lidem říká oficiálnímu "Provolání" z 28. ledna —) přihlásil známý zpěvák Karel Gott. Neověřené zatím informace říkají, že přesto má nadále zakázáno vystupování v západních zemích. Gott hýval a snad ještě je velmi populární zvláště v Německé spolkové republice, což byl pro Prahu zdroj příjmů: Cituji, co jsem si svého času zaznamenal z RUDÉHO PRÁVA z 12. 12. 1969: "Jak jsme se dověděli na tiskové konferenci, znamená přínos Karla Gotta a jeho orchestru ročně našemu devizovému hospodářství 1,4 milionu západoněmeckých marek." To bylo víc než za exportované "škodovky". Inu, co všechno komunisté obětují, jen aby se jim poddani nerozutekli...

Nyní po "Chartě 77" jsou jim dobří také lidé, které v rámci "konzolidace" po sovětské okupaci vyloučili z vlastních řad. Zatím se takových kajičníků přihlásilo o slovo jen několik, nemusíme pochybovat, že si jich KSC najde víc. "I já jsem musel po krizových letech (1968—69, pozn. J.N.) ze strany," napsal dr. K. Nedělka, Čsc. ze Zvolenu. "Nadále pracuji jako vědecký pracovník, ale prožíval jsem jako svou osobní tragédii skutečnost, že jsem zůstal mimo stranický život. Proto mne zvláště zněchucuje, jestliže si jakási zoučká skupina lidí přivlastňuje právo tlumočit jakoby moje názory." Onou zoučkou skupinou není samozřejmě pro pisatele třeba vedení KSC, ale jsou jí "chartisté".

Podobně se k anti-chartě režimu "jednoznačným souhlasem" vyjádřil např. profesor Stanislav Libenský, který k podpisu připojil i titul "laureáta Státní ceny Klementa Gottwalda". Libenský býval ředitelem sklářské školy v Zeleném Brodě a v polovině 60. let byl předsedou Svazu výtvarných umělců. Cituji z jeho článku především proto, abyeh ukázal, jak se žádá myslet a psát v zemi s jednou ideologií: "Lituji, že jsem ve složitém období krizových let neuváženě podpořil nesprávné tendence v oblasti kultury a také dopustil,

aby několik vět, které jsem jako komisař výstavy skla v březnu 1969 v Mnichově v průběhu výstavy řekl, vysílala Svobodná Evropa. V roce 1970 mi bylo zrušeno členství v KSC; své přesvědčení o tom, že nejpokrokovějším zřízením je společnost budovaná na zásadách marxismu-leninismu, jsem však nikdy neztratil." — Voskovec a Werich — (Werich mimochodem, také podepsal "Provolání" —) zpívali v jedné z jejich protinacistických písníček: "A to je ten pokrok, pokrok, už jsme zase o krok, o krok dál..." na nebezpečné cestě. Dnešní "nejpokrokovější zřízení", zdá se, tehdejší minulost překonává: dělá z lidí pimprla.

NAROZENINY K ZAMYŠLENÍ

Tento týden "naše" Chicago vzpomínalo, že se před 140 lety, dne 4. března 1837 stalo oficiálně městem. Prvním starostou se stal bývalý New-Yorčan William B. Ogden, první radniční místnosti se nacházely v Saloon Building na rohu ulice Lake a Clark. Ze stovky pionýrů žijících kolem Fort Dearborn v roce 1830 tu bylo Chicago se 4.170 obyvateli, kteří žili ve 450 většinou dřevěných domech; na konci 80. let překročil počet obyvatel první milion. Do dalších podrobností z historie naší metropole se nepouštím, jistě bylo v těchto dnech na tento námět hodně napsáno (aspoň se domnívám) a z per povolanějších.

Chicago bylo vždycky město tvrdě pracujících a jistě proto také úspěšné. Dalo nový domov a dávalo práci statisícům emigrantů ze všech koutů světa. Vzpomínáme, že kdysi bylo — na konci minulého století — po Praze a po rakouské Vídni největším českým městem. Podle pramenů, které mám po ruce, se první české rodiny usadily v Chicagu v roce 1852, v místech, kde se křížuje Dearborn s North Avenue. Později v 50. letech minulého století sídlily v okolí Van Buren, Jackson, při LaSalle; zdrazení pozemků a nové stavby železnice je v 80. letech vytlačily "do

pusté pláně", kde vznikla "Česká Plzeň". Kdo byl prvním Čechem v Chicagu, o tom se autoři rozcházejí. Jeden mně říká, že Moravan dr. František Adolf Valenta, který prý sem přijel již v roce 1849, měl tékárnu na rohu State a Van Buren, ale pohyboval se prý víc mezi Němci. Druhý autor tvrdí, že zde byl jako první Jan Novák z Petrovic na Táborsku. Prvním z Čechů nám zůstává v paměti Anton J. Čermák, kladenský rodák (1873), v Americe od roku 1876, který byl jako kandidát Demokratické strany zvolen 7. dubna 1931 většinou 200.000 hlasů starostou Chicaga, Zemfel 6. března 1933; podlehl zranění, jež mu způsobila kulka atentátníka Giuseppe Zangaryho, který v úmyslu zastřelit nově zvoleného prezidenta Roosevelta dne 15. února 1933 postřelil našeho Čermáka...

Dějiny Čechů v Chicagu, českých spolků, českých novin, českých kostelů jsou bohaté — a dávají mnohá poučení o životě v městě, které je dnes našim domovem. (I když bydlíte třeba v Ciceru nebo Berwynu nebo Riverside...)

Narozenin Tomáše Garrigue Masaryka vzpomínáme dne 7. března každý rok, i když jde o nerovná výročí. Zakladatel Československé republiky si toho zaslouží. A říkám si často: Kéž by se jeho zásad přidržovali všichni, kdo se vydávají za jeho stoupence, žáky jeho myšlenek.

J. Netik

HLEDÁME

**Z Á M E Č N Í K Y,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZÁŘE**

a třeba i začátečníky
v obrábění kovů;
pozorně snaživé
rádi zaučíme.

Denní směna — Dobrý plat

Jižní strana Chicaga,

Volejte: 737-8000

Žádejte mluvit s "John".

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-50 S. LAWDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2041

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$15.00

Redakce si vyhrazuje právo zasláné články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zasláné rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

March 5, 1977 — Vol. II., No. 10.

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skoroevropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři —

nezapomeňte navštívit naši známou restauraci

Bohemian CROWN Restaurant

7219 W. Lake Str., River Forest, Ill.

Volné parkoviště vyzdu za restaurací. — V pondělí zavřeno.
Tel.: 369-8140 Na Vaši návštěvu se těší:

Josef Krákora, majitel

**PRI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VÁM NEJLEPŠE PORADÍ
MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC.
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
Též služby PŘEKLADATELSKÉ
a soudu, doklady, formuláře
(Zejména Americké občanství)
VOLEJTE: 795-7100**

LETEM

SVĚTEM

Brusel. — V roce 1958 byla po zkušenostech Schumannova "černého" a "zeleného" západoevropského společenství založena organizace "Evropského společeného trhu" — neboli "Evropského hospodářského společenství", k níž dnes náleží 9 převážně západoevropských zemí. Otcem této myšlenky byl francouzský národohospodář a státník — Jean Monnet. Řecko, Turecko, Španělsko a Portugalsko projevily během let živý zájem o členství v EHS. Chtělo by se dosáhnout postupného ekonomického i politického sloučení členských zemí v jeden celek, v jakési "Spojené státy evropské". Nově vzniklá velmoc by byla svým významem srovnatelná se Spojenými státy severoamerickými, zajistila by svým občanům hospodářskou prosperitu, a snadno by se ubránila před svody či hrozbami sovětského komunismu. — Od r. 1958 — zvláště pro agresivní "studenu válku" rudé Moskvy — idea sjednocení Evropy učinila několik kroků vpřed. Už předtím se dosáhlo sjednocení cen uhlí a oceli. Pak bylo učiněno úsilí o zavedení jednotné zemědělské politiky ve všech členských zemích; ceny zemědělských produktů se sice silně zvýšily, avšak evropští zemědělci byli zachráněni před zehudnutím. (Černý a zelený plán — a "Benelux".) — V roce 1972 pak bylo rozhodnuto o celní sjednocení všech členských zemí v jeden jediný celek. Sjednocení v oborech průmyslu, dopravnictví a energie se však nakonec ukázalo daleko složitějším úkolem; v této věci nebylo sice dosud nic podniknuto, avšak optimisté předpovídají, že spojená západní Evropa bude hotovou věcí do roku 1980. Dnes však nikdo nebere tento termín vážně, protože věci se vyvinuly jinak. Samozřejmě už je těžké, sloučit prosperující ekonomii Německé spolkové republiky s otřesnou ekonomikou Británie a Itálie, trpící 20-procentní inflací. V důsledku silného zvýšení cen oleje zeměmi OPEC — a z toho vzniklé silné inflace — a ze všeobecné hospodářské recese, členské země Evropského hospodářského společenství musely čelit tak vážným domácím ekonomickým problémům, že se nepomýšlelo na jejich společné řešení. Tím všechny dosavadní snahy o spojenou Evropu ustoupily do pozadí. Západní Německo také projevilo únavu ze stálého financování programu Evropského společenství a nekonečného poskytování finanční výpomoci členským zemím. Dnes se Francie a Anglie obávají, že ve sjednocené Evropě by vedoucí roli mělo nevyhnutelně Západní Německo. Británie by nechtěla podřítit spojené Evropě ani svůj parlament, ani svou královskou tradici. Z těchto i jiných důvodů úsilí o sjednocení Evropy dnes stagnuje a mnozí západoevropané politikové pochybují o tom, že po sovětské změně taktiky politickým rozleptáváním záp. Evropy na místo vojenskou účinnost, evropské ze-

mě se zase vrátí ke své sobecké ospalosti. Příštím rokem se sice mají konat volby do "Evropského parlamentu", a to ve všech členských zemích, avšak pravomoc tohoto společného orgánu nebyla dosud ani jasně stanovena a proto není možno říci, zda tyto "historické volby" — jak se někdy říká — budou vůbec znamenat nějaký krok vpřed ve snahách o sjednocení Evropy. Jedině sovětská účinnost by asi zase záp. Evropu probudila!

New York. — Mnozí političtí pozorovatelé vytýkají novému U.S. velvyslanci u OSN — černochu Andrew Youngovi, že výlučně zdůrazňuje potřebu černošské vlády v Rhodesii, a přitom považuje za normální tyranské a krvavé černošské režimy v Ugandě, Zairu, Angole, Haběši a Středoafrické "cisařství", ačkoliv stále porušují základní lidská práva v míře daleko větší, než Rhodesie a Jižní Afrika. Také prohlásil, že podle jeho mínění marxistické režimy v jižní části Afriky nepředstavují žádné ohrožení bezpečnosti Spojených států!

Chicago. — Finsko nabízí Spojeným státům prodej tří obrovských ledoborců typu Urho, každý za 50 až 55 milionů dolarů. Tyto 343 stop dlouhé ledoborce se prořezávají tlustým ledem rychlostí devíti námořních mil za hodinu, což je devětkrát rychleji než dřívější typy ledoborců, a tím by mohla být po celou zimu americká Velká jezera splavná! Sovětský svaz koupil pro své potřeby 20 ledoborců typu Urho. Americká pobřežní stráž, která má za úkol udržovat Velká jezera sjízdná, namítá proti této koupi, že letošní zima byla mimořádně tuhá, a že stejně v zimě jen málo lodí užívá cesty přes Velká jezera.

Nairobi, Keňa. — Idi Amin, pološilený diktátor Ugandy, podrobil svou zemi nové krvavé koupeli. Obvinil své odpůrce z kmenů Acholi a Langi, že prý proti němu chystali spiknutí a dal jich stovky ztrýznit a pobít. Očiti svědkové viděli trucky plné mrtvol, jejich náklad byl vysypáván do Nilu. Podle prohlášení Amina měli na tomto spiknutí účast také anglikánský arcibiskup Janasi Luwum a dva Aminovi ministři; tyto všichni prý měli být souzeni, avšak zahynuli při "automobilovém neštěstí" a byli tajně pohřbeni v džungli. Nikdo však tomuto tvrzení nevěří. Anglikánské autority nyní oznámily, že arcibiskup Luwum byl na rozkaz Amina zavražděn, (dokonce možná i v jeho osobní přítomnosti) — a že je třeba se obávat, že v Ugandě dojde v blízké budoucnosti k pronásledování anglikánů a jiných křesťanů. Andrew Young, U.S. velvyslanec u OSN, prohlásil před světovou organizací

smrt biskupa Luwum za vraždu. Idi Amin pak vyslovil své politování nad tímto prohlášením, protože "Afričané dnes bojují i za černošské Američany!" — Young prý mluví jako sionističtí Izraelité. President Carter pak ze své strany veřejně vyjádřil svůj souhlas s Youngovým prohlášením o této věci a sám nazval smrt biskupa Luwum vraždou.

Washington. — Když se nyní nejší mexický prezident Lopez Portillo narodil — (v roce 1920) — jeho země čítala pouze 14 milionů obyvatel; dnes má Mexiko 63 milionů! V současné době přibývá v Mexiku přirozeným přírůstkem téměř dva miliony lidí ročně; ve Spojených státech přibývá přirozeným přírůstkem pouze 1,2 milionu lidí ročně. Za těchto okolností rozvoj mexického průmyslu i zemědělství nestačí držet krok se vzrůstem tamního obyvatelstva. V důsledku toho pak Mexikáné přijíždějí ilegálně do Spojených států za prací. Dnes je jich v USA ilegálně na osm milionů a každoročně jich přijedou statisíce dalších, možná i celý milion. Pro Spojené státy je tato ilegální imigrace velmi ožehavý problém. Při nedávné státní návštěvě nového mexického presidenta ve Spojených státech se z diplomatických důvodů mluvilo pouze o přátelských vztazích mezi oběma zeměmi v budoucnu, ale o problému ilegálních mexických přistěhovalců do Spojených států nebyla učiněna ani zmínka. President Lopez také vyzval U.S. Kongres ke zvýšení americké hospodářské pomoci Latinské Americe a k vytvoření nového mezinárodního hospodářského řádu. — V Mexiku nemají ani účinný systém podpory v nezaměstnanosti, ani "social security", ačkoliv Mexiko mělo první marxisticko-socialistickou vládu na americkém kontinentě — celých čtyřicet let před Castrovou Kubou. Asi polovina lidí, schopných práce, je buď bez zaměstnání, anebo pracuje jen část dne, či nepravidelně; inflace tam nyní dosahuje výše 30 procent.

Edwards Air Force Base, Cal. — V pátek 18. února byly nad pouští Mojave konány první pokusy s vesmírnou spojkou (space shuttle) "Enterprise", již bude užíváno k letům ze země do vesmírných laboratoří. Spojka byla namontována na jetu Jumbo 747. Později bude ještě provedeno pět sérií pokusů bez osazenstva a dalších pět s astronauty na palubě. Tyto pokusy budou čím dále tím složitější. Spojka váží 75 tun a rozpětí jejích křídel měří 78 stop.

Buenos Aires. — V pátek 18. února byl učiněn nový nezdařený atentát na argentinského vojenského diktátora gen. Videlu. Byl to už třetí atentát v posledních 12 měsících. Mocná

bomba vybuchla v odvodňovacím příkopě na letišti v Buenos Aires nedaleko odjíždějícího letadla, ve kterém letěl president Videla. Nikomu v letadle se nic nestalo, avšak úlomek z bomby prorazil střední část trupu letadla. Pachatelé byli asi extrémně levicoví teroristé, kterým vojenský režim Argentiny vyhlásil boj na život a na smrt.

Washington. — Noviny "Washington Post" přinesly zprávu o tom, že výzvědná služba CIA podplácela v posledních 20 letech jordánského krále Husseina, aby dovolil jejím agentům pracovat v jeho zemi. Hussein tak obdržel od CIA několik milionů dolarů. Je asi pravděpodobné, že i jiné země si nechaly od Američanů zaplatit svou "ochotu" spolupracovat s americkou CIA proti špiónáži Moskvě a od nepatří se ví, že těchto metod bylo v mezinárodní špiónáži vždycky užíváno. Není tedy jisté žádnou náhodou, když "Washington Post" přináší takovéto zprávy zrovna v čase, kdy Moskva potřebuje zakrývat hlasy svých dissidentů, čs. signatářů "Charly 77" a odvrátit pozornost mezinárodního veřejného mínění od svých špiónských neúspěchů.

Bangkok. — Kambožská komunistická vláda přiznala ve své notě, poslané thajské vládě, že rudí khmerové povraždili na konci ledna rozřiznutím hrdla 30 vesničanů, včetně žen a dětí, ve třech malých pohraničních vesnicích, avšak přitom tvrdila, že to byla vnitřní záležitost její země, protože prý zmíněné tři vesnice leží na kambožském území a nikoliv v Thajsku. Zároveň bylo v této diplomatické notě požadováno, aby Thajsko se omluvilo, protože jeho vojáci při této operaci podnikli na rudé khmery útok a několik jich zabili. — Tento incident potvrzuje tvrzení kambožských uprchlíků, že komunisté v Kambožce stále konají hromadné popravy, a že od dubna 1975, kdy se tam zmocnili vlády, povraždili více než milion lidí.

Madrid. — Brzo po osvobození předsedy státní rady Oriola a generála Villaescusa, kteří byli uneseni komunistickou teroristickou organizací Grapo, španělské policii se podařilo zasadit smrtelnou ránu této organizaci a zlikvidovat ji. Celkem bylo zatčeno jejich 30 členů, včetně dvou vůdců a hlavního ideologa rudých "Grapo". Komunisté nikdy nerozumějí jiné mluvě než síle; v zemích, kde se dostali k moci, rozdrtili svou opozici daleko hroznějšími prostředky a metodami.

Nicosia. — Arcibiskup Makarios a vůdce kyperských Turků Rauf Denktasch se dohodli, že v březnu budou pokračovat v jednáních o definitivní

strukturu Kypru. Při jejich hovorech byl také přítomen generální tajemník OSN Kurt Waldheim. Makarios prý už nepožaduje rozdělení Kypru podle poměrné velikosti obou národnostních skupin — tedy 80 procent území Kypru pro Řeky a 20 procent pro Turky. Turci zase prý jsou ochotni přijmout zásadu volného pohybu všech na ostrově, i případné usazení Řeků v turecké části a Turků v řecké části.

Springfield, Ill. — Ve Spojených státech dochází čím dále tím více k protestním projevům proti násilí na televizi. Uznává se, že násilné scény na TV obrazovkách mají zhoubný vliv na chování dětí. Už dříve organizace "American Medical Association" upozornila na to, že agresivnost a násilí našich dětí — jakož i jejich neschopnost přizpůsobit se životu v civilisované společnosti — mají za příčinu násilnosti na televizi, které děti nedovedou v důsledku nedostatku životní zkušenosti a mravní výchovy náležitě posoudit. Dne 22. února Národní sdružení rodičů a učitelů protestovalo proti násilným scénám na televizi, které zaviňují vzrůst zločinnosti studentů ve školních třídách. Nyní státní zákonodárna ve Springfieldu, Ill., uveřejnila rezoluci, ve které se ostře protestuje proti násilí na televizi. Rep. Everett G. Steele (R., Glen Carbon) poukázal na to, že děti, které přirozeně chtějí všechno napodobovat, napodobují také násilí, které vidí na televizi, a týrají zvířata a jiné slabší děti. Řekl, že násilí na televizi je obluda, která pod záminkou svobody projevu vnikla do našich bytů a která je stejně zhoubná pro člověka jako znečištění vzduchu.

CHICAGO, ILLINOIS:

Čtená redakce Hlasu Národa.

Vždy se těším na čtvrtek, kdy si docházím do budovy chicagského Velehradu a redakce pro náš milý časopis H.N., který se mně moc líbí. Je čím dál lepší a zajímavější a na vlastní oči vidím, kolik dá práce jeho redigování, sázení, tištění a rcze-sílání. Proto k uctění světlé památky mé maminky, — nejlepší na světě, a mého otce Jenovefy a Jana Nade-mlýnských, kteří oba zemřeli na rakovinu, posílám \$25.00 na potřebné výdaje k udržení našeho milého Hlasu Národa, kde je toho nejvíce potřeba.

Přeji Vám, důstojný Otče Víte, a všem kolem Vás, aby požehnání Boží bylo s Vámi po celý rok 1977. Mnoho dalších úspěchů, hodně zdraví a síly a hodně nových od-tě-ratelů Vám srdečně přeje

Aurelia Vrdská

ZNOVA V POHANSKÉM PROSTŘEDÍ

Parcl VI. k poutníkům

Ježíšovo poslední přikázání znělo: "Jděte a učte všechny národy." (Mt. 28:19). To musí být naplní a životem církve i dnes.

Církev, kněží i věřící, dostali úkol šířit víru. Dnes více než kdy jindy, jednak vzhledem k překážkám, které jsou jí kladeny, jednak vzhledem k možnostem, které moderní svět dává pro šíření každého názoru. Nalézáme se proto v jasné významné epoše života církve, epoše, která je charakterisována apoštolátem, misijním úsilím a hlásáním víry. Na tomto budování církve se všichni musíme podílet.

Ti, kdo se v pravém duchu podílejí na plnění této povinnosti, nehlídají na ni jako na těžké a obtížné břemeno, i když jim ve skutečnosti je, ale spíše jako na čest, na vítanou příležitost, na vysoké a povznášející poslání. Plnění této povinnosti je samo o sobě odměnou za námahu, kterou vyžaduje. Těm, kdo vydávají svědectví o víře, přináší štěstí, přináší jim jistotu, dává jim již zde předem podíl na království Božím, které hlásají světu. Pod působením Ducha Svatého prodělávají charakteristický psychologický a mravní přerod, který proměňuje, potíže v příležitosti, nebezpečí ve výzvu a i porážky a nezdar v zásluhu, a proto v důvod vnitřního míru.

Základem křesťanského života je křest, svátost duchovního zrodu, které musíme vrátit význam, jaký měla pro svědomí a mravnost prvních generací křesťanů. V době, která byla hluboce pohanská, byl křest předcházen důkladnou přípravou, která byla později praxí a zákonem církve soustředěna liturgicky do křestního obřadu, přístupného i novorozeřatům. To bylo v době, která byla tak prostoupena křesťanstvím, že dítě vyrůstalo v plně křesťanském prostředí. Dnes ale je naše společenské prostředí takové, že je znovu nutno křest doplnit věroukou a výchovou k životnímu stylu, který má charakterisovat křesťana. Tomu musí sloužit rozumná výuka v zásadách víry, vedení k praktické věrnosti těmto zásadám, a činné zapojení do pospolitosti věřících, kterou je církev.

Tyto úkoly připadají především základní jednotce církevní stavby, to jest farnosti, a tam jsou společnou zodpovědností všech věřících.

ch

**České nedělní
bohoslužby
jsou u sv. Prokopa
v Chicagu
každou neděli
v 10:30 hod. dopol.**

DOBA POSTNÍ

DRUHÁ NEDELE POSTNÍ

VSTUPNÍ MODLITBA: Přikázal jsi nám, Bože, — abychom poslouchali tvého milovaného Syna. — Prosíme tě proto, živ naší mysl svým slovem, — abychom očištěným duchovním pohledem — radostně nazírali na tvou slávu. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a králuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY MOJŽÍŠOVY (Gn 15, 5-12, 17-18)

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: "Pohlédni na nebe a spočti hvězdy, můžeš-li je spočít!" — a dodal: "Tak (četné) bude tvé potomstvo!" (Abrahám) uvěřil Hospodinu, který ho za to uznal za spravedlivého.

(Znovu) mu pravil: "Já jsem Hospodin, který tě vyvedl z Uru Chaldejců, aby ti dal tuto zemi v majetek."

(Abrahám) řekl: "Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu v majetek?"

(Bůh) mu řekl: "Vezmi pro mne jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě."

(Abrahám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale pláky nerozpůlil. Draví ptáci se slétali na mrtvá těla, ale Abrahám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrahám upadl do hlubokého spánku, pojala ho hrůza, velká tíseň.

Zatím slunce zapadlo, nastala tma a hle — dýmající pec a ohnivá pochodň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrahámem smlouvu a řekl: "Tvému potomstvu dávám tuto zemi od egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu."

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA FILIPANŮM (Flp 3, 20-4, 1)

Bratři! My máme svou vlast v nebi, odkud s touhou očekáváme jako spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo steině podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, protože jí si může podřídit všechno.

A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 9, 28b-36)

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil na horu, aby se modlil. A když se modlil, nabyla jeho tvář jiného vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo. A hle, rozmlouvali s ním dva muži — byli to Mojžíš a Eliáš; zjeví se v slávě a mluvili o jeho cestě, kterou měl naplnit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy obestřel těžký spánek. Když se probírali, spatřili jeho slávu i ty dva muže, stojící spolu s ním.

V tom se ti muži od něho začali vzdalovat; Petr mu řekl: "Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Nevěděl, co mluví. Než to dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň.

A z oblaku se ozval hlas: "Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouvejte." Když se hlas ozval, byl už Ježíš sám.

Oni umkli a nikomu tehdy neřekli nic o tom, co viděli.

ČTENÍ Z PÍSMÁ SVATÉHO STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETHEM NA VĚDECKÁ BĚDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu

Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolika)

Za panování Antiocha Eupatora, syna bezbožného Antiocha stalo se mezi mnohými jinými událostmi:

Juda vytáhl proti Gorgiášovi, správci Edomska. Ten vytáhl se třemi tisíci pěších a čtyřmi sty jezdci. Když se srazili, něco málo Židů padlo. I vyzýval Juda Pána, aby byl pomocníkem a vůdcem boje. I počal řeči otců s písněmi válečný křik a udeřiv na bojovníky Gorgiášovy, rozebral je.

Poté Juda sebrav vojsko, přitáhl do města Odollam, a ješto přicházel sedmý den, očistivše se podle obyčeje na tom místě světili sobotu.

Druhého dne pak přišel Juda se svými, aby sebral těla padlých a položil je k rodičům do otcovských hrobů. Tu našli pod řízami zabíjených z darů modlám, které v Jamni byly, které zákon Židům zapovídá. I bylo všem zřejmo, že padli pro tu příčinu.

Proto všichni dobrořečili spravedlivý soud Pána, který z takových věcí učinil zjevné. Poté obrátivše se k modlitbě prosili, aby na to provinění, které se stalo, zapomenuto bylo.

Šlechetný Juda pak napomínal lid, aby se uchovali hříchu, na své oči vidouce, co se stalo pro hříchy těch, kteří padli.

A učiniv sbírku, poslal dvanácte tisíc drachem stříbra do Jerusalema, aby podána byla oběť za hříchy mrtvých, dobře a zbožně smýšleje o vzkříšení, — kdyby totiž nebyl měl naděje, že padlí vstanou, bylo by se domnívat, že bylo zbytečno a neúčtečno modliti se za mrtvé — a maje na zřeteli, že ti, kteří zbožně zemřeli, mají výbornou odměnu složenou. Proto svatá a spasitelná jest myšlenka za mrtvé se modliti, aby hříchů zproštění byli.

* * *

Juda uslyšel o slávě Římanů, že jsou mocní a silní, že povolují všem, co kdo od nich žádá, že se všemi, kteříkoli přistoupili k nim, vešli v přátelskou smlouvu, že jsou tedy mocní a silní. Slyšeli také o jejich válkách a o hrdinských činech, které byli učinili v bojích s Galaty, že se jich zmocnili a učinili si je poplatnými. Uslyšeli dále jak veliké věci učinili ve Španělsku, že se zmocnili dolů na stříbro a na zlato, které tam jsou, že opanovali všechna místa svou moudrostí a vytrvalostí.

I vyvolil Juda Eupolema, syna Jana, syna Jakobova a Jazsona, syna Eleazarova, a poslal je do Říma, aby s nimi vešli v přátelství a společenství.

Vydali se tedy do Říma, na cestu velmi dalekou a všedše do rady řekli: „Juda Machabejský, bratři jeho a národ židovský poslali nás k vám, abychom vešli s vámi ve spolek a v přátelství, abyste zapsali nás za spojence a přátele své.“ Ta řeč se jim zalíbila.

A dali jim zápis, který dali napsati na měděné desky a který poslali do Jerusalema, aby tam byl u nich na památku pokoje a spojení.

* * *

Juda porazil vojsko Nikanora, vojevůdce krále syrského, Demetria, nástupce krále Antiocha Eupatora. Nikanor byl v boji zabít.

Když uslyšel Demetrius, že padl Nikanor a vojsko jeho v bitvě, poslal podruhé Bakchida a Alcima do Judska a pravé křídlo svého vojska s nimi. I táhli cestou vedoucí do Galgaly dvacet tisíc mužů pěších a dva tisíce jízdných. Táhli do Beree.

Juda byl se položil s vojskem v Laise. Tři tisíce vybraných mužů bylo s ním. Ale vidouce sílu toho vojska, že jest jich mnoho, báli se velice, i vykradli se mnozí z ležení, že z nich nezůstalo než osm set mužů.

Juda tedy vida, že se rozběhlo vojsko jeho a že bitvě nelze se vyhnouti, byl zkormouceného srdce, neb neměl času, aby je shromáždil. Byl velmi znepokojen.

I řekl těm, kteří byli zůstali: „Vstaňme a pojďme na své nepřátele, budeme-li moci bojovati proti nim!“

Odvracovali ho však, řkouce: „Nebudeme moci, ale zachovejme životy své nyní. Poté vrátíme se s bratry svými a tehdy bojovati budeme proti nim. Jeť nás málo.“

Tu řekl Juda: „Odstup to ode mne, bych učinil tu věc, abychom utekli před nimi. Přišel čas náš, zemíeme zmužile pro bratry své a neuvoďme poskvrny na svou slávu!“

Postavili se tedy proti vojsku, když se hnulo z tábora. Jízda

byla rozdělena na dvě strany. Prakovníci, střelci, přední bojovníci, všichni silní muži táhli před vojskem. Bakchides byl na pravém křídle nepřátelského vojska.

Bitevní šik blížil se se dvou stran, a troubili na polnice. Tu troubili také lidé Judovi. Země se třásla od hluku vojsk. Bitva byla vedena od rána až do večera.

Když Juda viděl, že silnější jest díl vojska Bakchidova na pravém křídle, sestoupili se kolem něho všichni lidé udatného srdce. I porazili pravé křídlo a honil je až k hoře Azotské. Ti, kteří byli na levém křídle, vidouce, že poraženo jest křídlo pravé, pustili se v patách za Judou a za těmi, kteří s ním byli. Bitva se rozmohla, i padlo mnoho z těchto i z oněch. Také Juda padl, ostatní utekli.

Jonatas pak a Šimon vzali Judu, bratra svého, a pochovali ho v hrobě otců svých v městě Modínu. Všecek lid israelský oplakával ho pláčem velikým. Kvílili mnoho dní, říkajíc: „Jaktě padl junák, zastánce lidu israelského!“

Po smrti Judově vedli vítězný boj proti nepřátelům Jonatan a Šimon, jeho bratři. Osvobodili národ israelský úplně.

1. Mach. 2—9.

Závěr Starého Zákona.

Vypravováním o Judovi Machabejském a o jeho bratrích končí knihy Starého Zákona. Poslední událost zmíněná Písmem svatým Starého Zákona časově patří do roku 124. před Kristem Pánem. S dalšími dějinami židovského národa seznamuje nás zvláště vynikající spisovatel a dějepisec židovský Josef Flavius.

Docela tak jako za našich časů.

Po Judově smrti vedl osvobozovací boj nejmladší jeho bratr Jonatan. Judsko stalo se samostatným a Jonatan byl v něm svrchovaným knížetem a zároveň veleknězem. Za jeho vlády nabyla v Judsku veliké moci strana bohaté a nábožensky lhostejné šlechty, tak zvaných saduceů. Saduceové, největší měrou přispívali k šíření „pokrokové“ ovšem naprosto pohanské osvěty řecké. Mnozí z židské mládeže místo chrámu raději vyhledávali tělocvičny, kde scházeli se s mládeží pohanskou. Tyto styky velice poškozovaly náboženskou výchovu mládeže v zámožných židovských rodinách. Ve vznešené společnosti židovské pod vlivem saduceů přestávalo se věřit v nesmrtelnost duše, ve zmrtnýchvstání, v Boží prozřetelnost. Výsledek bezvěreckého vedení mládeže ukázal se v dalších generacích. Nemravnost a bezcitná tvrdost k bližnímu byly přiměřeným ovocem saducejského beznáboženského pokrokářství. Později Pán Ježíš našel jeden výstražný příklad bral ze života bohatých a pyšných saduceů.

Strana pokrytců.

Vedle saduceů byla v židovském národě v té době strana fariseů. Fariseové byli svým náboženským smýšlením v úplném odporu s liberálními saducei. Chránili se pohanského vlivu, nazývali se učiteli lidu, nechávali si od lidu prokazovati přehnanou úctu. Trdní jejich chybou bylo, že od lidí s nelibostí nou přisnůstali žadali plnění zákona do poslední litery. Zákon doplňovali svými, často zcela nesprávnými a nespravedlivými doplňky a podáními. Zachovávali zákona u fariseů samých bylo pouze zevnější, před lidmi. Jinak dopouštěli se nejtěžších hříchů: lichvy, utiskování vdov a sirotků, cizoložství, krivé přísahy a j. Tak bylo zvláště v době příchodu Ježíše Krista, jenž nejedenkrát přisnými a varovnými slovy vybízel farisee k polepšení: „Na stoličce Mojžíšovu zasedli zákoníci a fariseové. Všecko tedy, co vám řeknou, zachovávejte a číňte, ale podle skutků jejich nečíňte, neboť mluví, ale nečiní. — Běda vám, zákoníci a fariseové, pokrytci, neboť podobáte se hrobům obilným, které zevně se jeví lidem úhlednými, uvnitř však jsou plny... všeliké nečistoty.“ Mat. 23.

Další samostatní panovníci judští.

Po Jonatanovi 161—143 stal se knížetem i veleknězem bratr jeho Šimon 143—135. Za vlády Šimonovy strana saduceů neomezeně vládla, fariseové byli pronásledováni. K fariseům se tehdy přidali vykladači zákona, zákoníci. Šimon byl údajně zavražděn nápadníkem knížecího trůnu Ptolemeem.

Starozákonní poustevníci.

V době politických zápasů mezi farisei a saducei někteří Židé nechtějící se přidati ani k jednomu ani k druhému utvořili zvláštní náboženskou společnost. Nazývali se Essení. Žili na stepi jižně a jihovýchodně od Hebronu. Zachovávali chudobu, zdrženlivost od masitých pokrmů, poslušnost k představeným, zdržovali se i manželství. Majetek měli společný.

Židé octli se v římské pasti.

Stranické boje se ještě přiosťřily za vlády syna Šimonova, Jana Hyrkana 135. Po něm stal se knížetem Juda Aristobulus 105—104. Ten poprvé od dob posledního židovského krále Sede-kiáše zase užíval titulu královského. V letech 104—78 vládl Aristobulův bratr Alexander Janneus. Dal popraviti na tisíce fariseů.

(Pokračování)

Před 127 lety se o svátku sv. Tomáše Akvinského — (7. března 1850) se v Hodoníně na Moravském Slovácku narodil TGM, první prezident ČSR.

Výročí narozenin našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka mi připomíná smutné vzpomínky na návštěvu Lánského zámku v roce 1944.

Pražská firma, u níž jsem po dobu okupace pracoval, dostala nabídku z Lánského zámku na provedení určitých změn ve vnitřku budovy. Byl jsem majitelem firmy požádán, abych se dojel do zámku podívat a sjednal event. podmínky. Druhého dne, brzy po osmé hodině jsem se hlásil v kanceláři správce; byl to příjemný již bělovlasý pán (jméno si nepamatuji), jehož první otázka byla: „Jste česká firma?“ Jeho odvaha mně imponovala, ale byl jsem jí překvapen, neboť taková otázka byla tehdy riskantní a on mě přece viděl poprvé. — Brzy jsme se dohodli. Ukázal mi část budovy a vysvětlil změny, jež hodlá provést. Když jsme byli s prohlídkou hotovi, jen tak mimochodem jsem se zeptal, v které části zámku bydlel a zemřel pan prezident Masaryk. Pan správce byl velice ochotný a odpověděl: „To je hned nad námi; mám klíče, chcete se tam podívat? Musíme ale chodit potichu, pan prezident Hácha, tuším, dosud spí.“

Nejprve mne zavedl do ložnice prezidenta Masaryka — byla to velká místnost a velice světlá, stěny i strop bílé. Blízko vchodu po levé straně stál stůl, na němž byl sádrový odlitek ruky pana prezidenta a jeho kalamář s pérem. Vedle stolu, čelem k oknům, obvyčejná železná postel, bíle povlečená a rozestlaná.

Vedle ložnice prezidenta Ma-

saryka byla ložnice prezidenta Háchy, spojená dveřmi. Dveře nebyly izolovány a bylo slyšet, že za nimi někdo chodí. Správce mě upozornil, že je to pan prezident Hácha, jenž právě vstal.

Z ložnice jsme šli přes chodbu do koupelny, kterou používal prezident Masaryk. — Místnost velká asi jako normální pokoj, po levé straně byly stojací váhy s posunujícím závažím, jaké většinou užívají lékaři v ordinacích. Správce mě upozornil na levou stěnu vedle vah, kde nahnout na hřebík visel kus papíru. Nebyl bílý, vypadal spíše jako utržený kus balicího papíru, nebo papírového sáčku, a na něm napsáno — pod sebou — asi dvacet číslic. Vedle papíru, na dosah ducky, další hřebík s provázkem asi půl metru dlouhým; na jehož konci byla uvázaná tužka. Hřebíky tam musely být již dávno (byla na nich stará barva stěn), ovšem pro jiný účel, pan prezident jich jenom využil.

Správce mě vysvětlil, že prezident Masaryk sám si tam tyto věci pověsil, poslední týdn svého života se vážil a svoji váhu psal na papír. — Stál jsem chvíli u číslic a pozorně je prohlížel. Bylo vidět, že pan prezident Masaryk začal psát z počátku číslice malé, ale postupem času psal stále větší a hranatější, a jeho poslední číslice dole, byly asi dvakrát tak velké jako ty nahoře a velice kostnaté. Z čísel bylo zřejmo, jak rychle ubýval na váze.

Poděkoval jsem panu správci, že mi umožnil shlédnout poslední věci našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka a za jeho vysvětlení.

Nebylo by správné, kdybych neuvedl také konečné informace, jichž se mi od zámeckého správce dostalo a to: jak prezident Hácha úzkostlivě dbal, aby každá věc, jež měla nějaký vztah k prezidentovi Masarykovi, zůstala na svém místě, pokud možno nedotknuta.

Žádný obchod jsem v Lánském zámku tehdy nesjednal; poradil jsem správci, aby od zamýšlené adaptace po dobu války upustil. Měli jsme jen několik odborníků, špatný materiál a nechtěl jsem si vzít na svědomí býti spoluvinný za poškození části vnitřku tohoto historického zámku.

—out

SMUTNÉ — A PŘECE VZÁCNÉ VZPOMÍNKY.

Zámek Lány u Prahy — v jehož blízkosti jest místní kostelní hřbitov s rodinnou hrobkou Masaryků — Tomáše — Jana a Američanky paní Masarykové.

DOPISY našich čtenářů

BOULDER, COLORADO:

Do Nového roku a nové administrace

Milí čtenáři H.N.,

pěkně vás všechny pozdravuji v tom roce novém, a přicházím si k vám na besedu a kus řeči.

J když snad nebude tento dopis uveřejněn hned začátkem roku, protože jsou na světě třeba jiné dopisy, neznamená to, že by lidé neměli tento číst. Celý svět se zmitá v tom, co nelze vyjádřit slovy, neboť jako vlny větrů a vlny moře přelévají se změny přes dnešní dobu, která je tak nejasná pro budoucnost. Nechci se dívat na svět černě a se strachem. V roce 1947 jsem o vánočních napsal jeden článek a když pak za tři měsíce mě komunisté zavřeli, tak mně mnozí psali, že jsem asi již tenkrát o vánočních a před Novým rokem měl nějakou předtuchu utrpení. A skutečně: Naše drhá republika ztratila vůdce, ztratila presidenta, který ve slabosti přijal resignaci našich ministrů. Zda oni tu resignaci podali či nepodali, jak někteří říkali, dnes není třeba o tom se rozepisovat. Je jisté, že proti tomu neprotestovali. Poměry v ČSR se od té doby změnily. Tak jako každá dobrá věc je jednou odměněna, tak špatná věc dostává potrestání buď hned nebo později.

Dnes máme před sebou snad lepší naději, jak zdvihnout prestiž Spojených Států, jak můžeme očekávat ustálení naší životní rovnováhy, aby nebylo více strachu před inflací, aby nebylo strachu, že jakmile člověk onemocní, že bude jako starý člověk musít jít někde pracovat, aby zaplatil účty za léčení.

Máme nového presidenta. Všichni kandidáti slibují. To je

jejich právo, aby přesvědčili občany, že to myslí doopravdy. Naši otcové i matky museli často tvrdě pracovat bez velkých výdělků. Světová politika vyvolala první světovou válku, utrpení, ztrátu otců i synů na válečném poli, a když skončila válka, byli mnozí ožebračeni tím, že keťasové za války z nich vydělali mnohdy vše, co bylo svatou rodinnou památkou, aby za keťaské ceny mohli ukojit hlad.

Ale vše to špatné se obrátilo v nový jas života. President Wilson pomohl zrodit se Československé republice. To bylo nadšení pro naši novou republiku! Všichni vlastenci se snažili ji povznést. Mám pocit, že dnes by se mělo v občanech Spojených států zrodit podobné nadšení. Stojíme před velkou dobou. Rok 1848 byl něčím, co změnilo sociální strukturu světa tak, jak se již dříve ukazovalo na různých místech v Evropě. Potřebujeme, aby byl zažehnán strach z inflace. Potřebujeme, aby byly ustáleny ceny jídla a spotřebního zboží, aby výdělek byl rovnoměrný pro všechny vrstvy občanů.

Když byla odhlasována akce sociálního pojištění (Social Security), člověk cítil, jakoby se lidé přece odhodlali provést něco podle hesla "Miluj svého bližního jako sebe samého." Kdyby tenkrát věděli, že naše vláda nebude jednou mcei donutit k práci povaleče, kteří budou podpory zneužívat, možná, že by k zákonu o Social Security přidala i uzákonění podmínek takové podpory. Proč by člověk s mnoha dětmi hledal práci, když si může k vysoké podpoře přivydělat něco na černo? Také Medicare mělo přinést lidem úlevu.

Ale skutečnost je, že pojištěnec si často musí utáhnout pasek, až se mu zařezává do masa.

Medicare to ví, ale nedbá, protože "z cizího krev neteče." Věřím, že nový prezident Jimmy Carter udělá určité změny k lepšímu! Není možno, aby Medicare byl přelidněn úředníky, aby nemocnice mohly předkládat účty bez revisí Medicare. Není třeba, aby medicína byla zestátněna. V naší republice nebyla zestátněna a přece lidé byli chráněni před strachem. "Jak to zaplatím?" Jimmy Carter jistě upraví i školství. Děti zde nedostávají takové vzdělání, aby mohly konkurovat Evropě a i Sovětskému svazu. Na televizi bylo, že ti, kteří opustili školu a hledali zaměstnání, neuměli vyplnit žádost o práci. Jimmy Carter nemůže sám vše zvládnout, ale my všichni mu musíme pomoci. Když vidíme, že někde voda uniká, tak pomůžeme zaplatit díru. Máme kolem sebe senátory a representanty v kongresu, tak jim musíme připomínat, aby uskutečňovali, co slibili. Musíme podporovat nového presidenta. Řídí náš vůz, který se řítí s kopce. On musí ten vůz zastavit a vrátit do lepšího koleje. Vše nejde na jedinou, dostal do vinku něco, co není lehké zvelebit. Věřím však, že to udělá, když mu každý občan pomůže. Máme svobodu a musíme toho využít, abychom se chránili před revolucí a nepořádky. Zašlu sám několik dopisů nejenom našim coloradským representantům, ale i panu prezidentovi. Tak ať to udělá každý, kdo chce, aby byl opět pořádek a bezpečnost na ulicích, ne jako tomu je dnes.

Všechny čtenáře milého našeho Hlasu Národa pozdravuje Vladimír Novotný

SAN ANTONIO, FLORIDA:

P.h.J.K.

Vážená redakce, milí čtenáři!

V té zimní povánoční době se vždy rád zatoulám v myšlenkách do rodné vlasti. Tentokrát se podívám do rodného městečku svého dědy Václava, tatínka mého otce. Stranou vyježděných cest, trochu na sever od Klatov, leží posunavské městečko Chudenic. Kdo je neviděl, ten nepochopí, že i ve věku průmyslového rozmachu,

v době shonu, hluku, vření a opilsti ze šokujících technických zázraků, je v srdci Evropy místo idyllického klidu. Je to místo na první pohled očím i srdci milé. Jako studánka živé vody, zrcadlí se tu minulost, přítomnost i budoucnost v jistotě věčnosti — skrze člověka, zamilovaného do své vily, rodné řeči a rodné země. Skrze člověka zbožného, prostého i vzdělaného. Studánka živé vody a studánka křesťanství. Nikdy nevzkypěla a také nikdy nevyschla. Dává člověku to, co potřebuje, aby mohl spokojeně žít. Aby mohl tvořit, aby ve svém životním díle předával svědectví o Bohu a celým jednáním dokazoval krásu křesťanských nauk.

Milí čtenáři, právě v tomto kraji se totiž odehrávají děje slavného románu Šmilovského, "Za ranních červánků". Celému kraji vévodí Bolfánek, kdysi věž poutního kostela, který císař Josef II. zrušil a neznabozi počátkem devatenáctého století rozbořili. Jen ta věž na vrcholku Žďáru zůstala. Dostala dokonce podobu Černé věže klatovské a stala se z ní rozhledna. Ano, je to tentýž svatý Wolfgang, u kterého sloužil dp. Josef Dobrovský slavnou mši svatou ve staroslovanském jazyce. Tak se dovidáme ze Šmilovského románu. Sem směřoval tenkrát podivný průvod, na půl svatební, na půl pohřební. Tady před oltářem zemřel ve své víře a česloví hajný Mrština z Drslavic, zde sezdal jeho přítel, katolický kněz z tehdy zrušeného řádu jezuitů — zakladatel slavistiky — Josef Dobrovský, hajného vnučka s milovaným Františkem. A v téže chvíli zazněla z chóru věže stará známá a přesto úplně zapomenutá píseň "Gospodine pomiluj ny". Stejně tak slova svatého Evangelia, která Dobrovský lidem z celého kraje předčítal. Závěrečný obraz Šmilovského románu učeňoval filmářům tak, že film "Za ranních červánků" natočili přímo v těchto místech, kde Dobrovský našel svůj nový domov: v Chudenicích a okolí.

S pobytem dp. Josefa Dobrovského — modrého abbé na chudeničském zámku hrabat Černínů, je spojeno mnoho míst v okolí. Bylo božím řízením, že právě zde našel Dobrovský v posledních letech svého života a své obrozenecké práce tolik síly a tolik víry v český lid a

jeho řeč. Našel mecenáše a vzácného podporovatele svých snah právě na zámku, kde sídlil starý, katolický rod hrabat Černínů. Dnes je tam museum Josefa Dobrovského, rod Černínů byl komunisty vyhnán a starý hrabě zemřel vysílením a útrapami.

Kouzelná studánka živé vody dala vykvést i jiným květům národní a náboženské hrady. Pohádky se mohou dít jen v pohádkovém kraji, protože jen člověk zrozený do pohádky může vidět i vily. Velký umělec Jaroslav Kvapil, autor libreta pro Dvořákovu "Rusalku", se také v Chudenicích narodil. Na březích jezírka chudeničského Kuchynky poznal asi bleďou Rusalku, její sestry a družky i usouzeného vodníka. Jaroslav Kvapil byl věrným kamarádem mého dědečka Václava. Jaroslav Kvapil našel i svůj věčný klid na chudeničském hřbitově, tak jako náš děda Václav. Rusalky jim chodí zpívat a vysoká oblaka proteplují náhrobní kameny věčným životem rodného kraje. Na starém zámku pamětní síň připomíná i Kvapilova básnická díla.

Zámek stojí uprostřed městečka na náměstí; nedaleko stojí kostel. Je sice přestavěný, ale z původní gotické stavby z druhé poloviny dvanáctého století se mnohé zachovalo. Zachovaly se kostelní malby jen o pár století mladší. Zachovalo se i dílo z těch časů nejceněnější, ariela na hlavním oltáři, kterou v roce 1505 vytvořil neznámý malíř, zvaný Mistr chudeničského oltáře. Byl to opravdu veliký mistr štetce a barev, předvádějící a přetvářející prostou krásu kraje do symbolu křesťanství, mateřství, pokory a věčnosti. Od kostela vedou dobře udržované cesty k Bolfánku, odtud lesem k zámeckému parku a k zámecku Lázeň, odtud pak do Americké zahrady, kde je přes tři sta vzácných stromů, většinou dovezených ze zahraničí. Dále vede cesta ku nedalekým Rusalciným jezírkům.

Zalétám v myšlenkách na chudeničský hřbitůvek, poklekám u hrobu svého dědy Václava, u hrobu Josefa Dobrovského a Jaroslava Kvapila.

V tiché modlitbě prosím Pána Boha, aby se smíloval nad jejich dušemi, popřál jim nebeské slávy, a na přímluvu našich národních svatých -- a tak trochu i na přímluvu jejich -- zachoval tam i v dneš-

Přihlaste se na společný

ZÁJEZD DO ČESKOSLOVENSKA PŘES VÍDEŇ

Odlet z New Yorku 28. června, návrat z Vídně do New Yorku 27. července.

Okružní letenka \$409, daň \$6, okružní autobus Bratislava \$15; celkem \$430. Poplatek za vízum extra.

Omezený počet míst. Nutná záloha \$150 nejpozději do 28. března; doplatek 5. května.

Hlaste se u

SOCHOR TRAVEL SERVICE

137 Washington Ave., Endicott, N.Y. 13760

Největší krajanská cestovní kancelář na americkém východě. Zástupci Tuzexu a všech lodních a leteckých společností od roku 1934.

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; souборы do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁRŮ z dačounu a z importovaného husloho petli

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán. NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois Tel.: GU-4-1700

Šímko na druhé straně ulice proti obchodu Pantner

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a mákový závin, jablčný štrůdl a čajové pečivo.

● MINARIK'S BAKERY

Finest Czech Pastries and Cookies

We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650 OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha český i anglicky.

ní nepřiznivě době v lidu pravou víru a lásku k vlasti, aby ve svobodě zase jednou rozkvetla.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím mé vzpomínky. Prosim o modlitby za staré a nemocné, a též prosím o modlitbičku za naši maminku Terezičku. Všechny vás pozdravuji. Bůh vám všem žehnej.

Karel Pekárek

CORUNNA, MICHIGAN:

Čtená redakce Hlasu Národa! Příloženě naleznete šek na 20.00 co předplatné na rok na Hlas Národa a zbytek použijte, kam sami uznáte za nejlepší.

Srdečně vás tam všechny, co tak neinvazně pracujete, pozdravuji a přeji do nového roku hodně zdraví, síly a trpělivosti.

Pán Bůh vás tam všechny posíluj a opatruj.

Agnes Šebesta,
6205 Shipman Rd.,
Corunna, Mich. 48817

Milá paní Šebestová,

kdyby bylo více času — (a neškodilo by i peněz, které si s Boží pomocí snad také budeme moci přivydělat) — abychom mohli zaměstnat další schopnou placenou sílu na plný čas, rádi bychom Vám každému čtenáři vyhověli — i s otiskem románů s čilejší korespondencí se všemi čtenáři. Zatím Vás všechny musíme ještě prosit o trpělivost. Na finančně zdravé zaskotvení českého katolického časopisu je v dnešní době potřeba delší doby než jednoho roku. Protože budete mít asi 2. března svátek, pěkně Vám k němu vinšujeme všechno dobré od Pána Boha.

Fr. Vojtěch

CHAPPELL, NEBRASKA:

Milá redakce!

Moje předplatné tento měsíc vyšlo. Posílám bankovní poukázky na 35 dolarů. 15 dolarů je předplatné, 5 dolarů je na to, abyste laskavě přeložili mé předplatné na měsíc únor. Vždy mi nějak peníze po těch vánocích chybí. Druhých 15 dolarů vám posílám, aby se vám lépe pracovalo, dělejte si s nimi co chcete.

Noviny se mi líbí a přeji si, aby dlouho vycházely. Stěhovala jsem se z farmy do městečka Chappell. Po farmě se mi stýská. 46 let na farmě a z toho 21 roků sama po úmrtí mého manžela. Státi a nemoce mě přinutily, že musím blíž k lidem. Přeji vám Boží požehnání ve všem vašem podnikání a stále zdraví.

Moje nová adresa je:

Mrs. Frances Chulik
Box 187,
Chappell, Nebr. 69129

Milá naše čtenářko,

zaplat' Pán Bůh za předplatné i za dar na tisk. Vypršení předplatného Vám překládáme na únor, jak jste si přála. Přejeme Vám do nového roku hoj-

nost Božího požehnání a abyste byla v tom novém domově spokojená. To víte, stýskat se člověku hned tak nepřestane. Ale s veselou myslí a dobrou vůlí se vše lépe snášej. Bude-li mít někdy čas, tak nám napište.

Redakce

RIVER VALEY, N. J.:

Čtená redakce a milí čtenáři!

Přeji vám všem šťastný a veselý Nový rok! Hojnost zdraví a Božích milostí; redakci více odběratelů, aby nám mohli vydávat ten dobrý týdeník Hlas Národa, který nás staré potěší vším, co přináší. Anglickou přílohu čte dcera a já si jistě čísti i dvakrát přečtu — je vše poučné i zábavné. Srdečně pozdrav známých v Chicagu i Ciceru a Berwynu. Je mně smutno, když nemohu být ve schůzích s vámi, tam jsme se přece jen povesečili a co jsme měli na srdci, vzájemně si sdělili. Zde není nikdo, s kým bych si popovídala jen Hlas Národa je můj přítel.

Posílám 20 dol. na rok 1977 předplatné a ostatní na podporu tisku.

S Bohem, odpusťte mou škrábanici — mně 85, tak se mně ruka třese.

Marie Ott,
573 Bernita Dr.,
River Vale, N. J. 07675

Milá paní Ott,

děkujeme za vzpomínky na nás tady v Chicagu. Ciceru a Berwynu. Škoda, že jste tak daleko — jinak byste si jistě už byla zaskočila k nám do Velehradu, abyste viděla, jak ten Hlas Národa děláme. No, když to jinak nejde, musí Hlas Národa za Vámi a náco Vám vždy o nás povědět sám.

Bud'te v tom novém roce hodně zdráva. Srdečně vás zdravíme a myslíme na vás.

Redakce

SHINER, TEXAS:

Čtená redakce,

předně srdečný pozdrav. Posílám šek na \$15.00 na předplatné na rok 1977. Měla jsem v úmyslu noviny zastavit a to kvůli špatnému zraku. Nemožu dlouho číst. Přečtu pár řádků a oči mě začnou tak svědit, že je začnu třít, že bych je někdy skoro z důlků vytlačila. A tak mně to trvá skoro celý týden, než noviny přečtu. Ted' jsem však byla tři týdny v nemocnici a ještě nejsem k ničemu, pořád musím hodně odpočívat. Vášek už mně je 75 let a neměla jsem v životě zrovna na růžích ustláno. Tak ted' už to cítím, všelicos už přestává sloužit.

V tu dobu, co jsem ale byla v nemocnici, jsem poznala, jak mně ty noviny schází, bylo mně po nich tak teskno. Dooopravdy mně je nic nemohlo nahradit. Pán Bůh vám zaplat' za vaši námahu pro nás staré české lidi. Necht' vám Pán Bůh dá hodně zdraví a síly a Božího požehnání a hojnost nových odběratelů.

Velice jsem vám vděčna, že jste uveřejnili obrázek Dona Boska. Hned jsem k němu vyslala krátkou modlitbu za dneš-

ní mládež, která to tolik potřebuje.

S pozdravem a s přáním vašeho dobra

Emilie Vrážková

Milá naše čtenářko,

udělala jste nám opravdu radost, jak tím, že jste si naše noviny opět předplatila, tak tím, že se Vám opravdu líbí. Takhle aspoň víme, že naše práce není marná, i když někdy dostaneme také pořádně vyhubováno. Pomodlíme se, aby vás oči nezloubily, abyste mohla lépe čísti. Byla jste už u očního lékaře? Třeba by Vám poradil něco proti tomu svědění.

Se srdečnými pozdravy a s přáním hojnosti Božího požehnání

Redakce

WOODSIDE, NEW YORK:

Čtená redakce našeho H.N., promiňte mi laskavě, že přicházím trochu pozdě s předplatným. Posílám šek na \$20.00: \$15.00 na předplatné, a \$5.00 na tisk. Velmi ráda čtu H.N. Zvláště ve vánočním čísle se mi líbila ta báseň od V. Javovické; jsme stejného stáří — já jsem narozená 25. prosince.

Kéž vás provází Boží požehnání v tom novém roce 1977.

V úctě všem zaměstnancům H.N. zůstává vaše věrná čtenářka

Viktorie Čihák

Milá Mrs. Čihák,

hojnost Božího požehnání a zdraví, jak k těm Vaším narozeninám, které jste slavila 25. prosince, tak do nového roku Vám přeje

redakce H.N.

PARMA, OHIO:

Milá redakce,

srdečně vás zdravíme a přejeme vám hodně zdraví, abyste ještě dlouho mohli vydávat Hlas Národa. Jsou to jediné české noviny, které čteme. Posíláme předplatné trochu opožděně, ale doufáme, že nám to prominete, neboť jsme měli více placení. Noviny se nám líbí, neboť tam najdeme všechno, co nás zajímá. Ještě jednou vás srdečně zdravíme a přejeme vám hodně zdraví.

Moric a Petr Kolaříkovi

Milí Kolaříkovi,

my rádi počkáme; někteří čtenáři nám platí své předplatné i na dvakrát. Horší je to s těmi, kteří se vůbec neozývají a noviny si nechají posílat. Doufáme však, že nakonec se i tito naši čtenáři rozpomenou na svou maminku, která je učila na svém klíně modlitbičku

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?

Obrat'te se s důvěrou na

JOE ZACHARDA

"TWIN CITY"

Realtors and Builders

7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

k Andělu Strážnému, či dokonce český Otčenáš, a pak nám pošlou z lásky ke své matce dlouhovaně předplatné, připojí to i na rok 77, anebo nám alespoň napíší, že je H.N. nezajímá. Vám za Váš živý zájem, milí Kolaříkovi, děkujeme.

Fr. Vojtěch

ASHLAND, WISCONSIN:

Vážená redakce Hlasu Národa, poslali jste mi váš časopis na ukázkou a mně se líbí a tak vám posílám předplatné na rok 1977. Jsem ráda, že tam máte dopisy čtenářů a dokonce od některých dopisovatelů, které znám — jako pana Ant. Mužného ze San Antonia, Texas, který také píše do Našince, který rovněž odbírám. A také paní Betty Moravec, která má zde ve Wisconsinu domov a nyní je v Californii. Se svou sousedkou jsem si vyměňovala za Hlasatele Katolíka. Dala jsem jí Hlasatel, který jsem odebrala a ona mně zase půjčovala Katolíka a to tenkrát, když tam vycházel Kája Mařík, to bylo moc hezké počtení, možná, že i ve vašem časopise budete něco podobného vydávat. To byl požitek číst o těch nevinných dětech, to každého zajímalo. Promiňte, že to piší, ale Hlas Národa mně nějak na to přivedl.

Zůstávám v úctě vaše nová čtenářka.

Anna Hanzalík

Milá naše nová čtenářko,

tak Vás pěkně vítáme mezi nás a přejeme Vám, aby se Vám dal Hlas Národa líbit, o co se budeme i nadále upřímně snažit.

Redakce

WINNIPEG, MAN., CANADA:

Důstojný pane, milí čtenáři, po pěkném pozdravení a přání upřímného dobra připojuji pár řádků. Usnadnil jsem si korespondenci tím, že posílám najednou předplatné na Hlas Národa za rok 1976 a 1977. Prosím vás, pokračujte dál v té pro nás potřebné práci, která hlavně vyžaduje lásku a pochopení pro věc. Bohužel stalu

se už zvykem, že tato práce a námaha nikdy nedojde u našich lidí zaslouženého ocenění.

Chtěl bych dnes čtenáře Hlasu Národa poprosit o jednu věc. Snažím se pro svoji sbírku sehnat obraz Karla Havlíčka Borovského, jak se před svým nuceným odjezdem do Brixenu loučí s rodinou.

Snad některý ze starokrajanů v Chicagu obraz vlastní a mně by jej pro moji sbírku přenechal. Vím, že v minulosti v Chicagu osobnosti Havlíčkovy si velmi vážili a tak mu postavili v Douglas parku pomník, pojmenovali po něm sokolovnu a v Berwynu školu.

Rodina mého otce pochází totiž z Havlíčkova rodiště Borové a proto mám o věc opravdový zájem.

Každému kdo mi podá pomocnou ruku — třeba jen tím, že mě upozorní na někoho, kdo obraz vlastní, předem upřímně děkuji.

Přeji všem v redakci hojnost zdraví a zasilám vám upřímné pozdravy.

A. K. Wenzbauer

Milý pane Wenzbauer,

vím o Vaší národní práci, o Vaších zkušenostech s ruskou policií, o Vaších "láskách" — Palachovi a hokeji. — Vaši prosbu o obraz Havlíčkova loučení s rodinou uveřejňujeme pod tímto dopisem. Ovšem, i my máme k Vám prosbu. Vy znáte spoustu našich lidí, máte hodně známých, jste hluboce věřící a proto Vaše doporučení bude platit. Prosím Vás, doporuče H.N. svým přátelům s prosbou, aby si jej předplatili. Za minulý rok nám zemřelo 54 starých odběratelů. Je nutné je nejen nahradit, ale sehnat další, má-li naše práce přetrvat všechny těžkosti a máme-li H.N. dále zlepšovat. Předem upřímný dík.

Váš Fr. Vojtěch

Milí čtenáři,

budeme vám vděční, když panu Wenzbauerovi budete při jeho hledání obrazu Karla Havlíčka Borovského nápomocni.

Redakce

LETOŠNÍ

XIV. SLET

AMERICKÉHO SOKOLSTVA

BUDE

22.—26. ČERVNA 1977

NA STADIÓNU MORTON-WEST
V BERWYNU, ILLINOIS

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS

9101-09 West Cermak Road • North Riverside, Ill. 60516

A DIVISION OF

LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION
OF BERWYN

Vklady pojištěny do \$40,000.00 F.S.L.I.C.

Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

IGNÁT HERMANN:

O TANEČNÍCH ŠKOLÁCH, O "KAFÉVIZITÁCH" A O "CHUDOBKÁCH"

v 19. století v naší staré vlasti

Taneční školy — jak se těmto vyučovacím ústavům všeobecně říkalo — v létě vždycky zahálely, i v samé Praze, a probouzely se k životu zas až na podzim. Ostatně určitě, stále taneční školy, které byly řízeny týmiž podnikateli a rok co rok v těchto místnostech, takové ústavy měla snad jen Praha. Dlouhá léta byl v popředí zemský taneční mistr Link, po němž ji někdy v letech sedmdesátých přejal a řídil syn, a po něm zase syn. Za naší mladé paměti byla Linkova škola v ulici Michalské; až v letech osmdesátých Karel Link zakoupil staveníště na nároží ulice Krocínovy a Divadelní a vystavěl tam vlastní dům a školu taneční. Vedle Linka byla podobná škola Gorského v paláci Lažanského na třídě Ferdinandově, později v domě Švestkové vedle Mikulášského hostela na Starém městě (staré prelature), Kaskova škola, pokud ji pamatují, byla v dolejší sále Městské besedy v ulici Vladislavské, a tam žije podnes, snad už padesát let. Mistr taneční

Menší města venkovská stá-
lych škol takových a mistrů
tanečního umění neměla. Po
venkově vyučovali kočující
mistrři, přijíždějící vždy na ně-
kolik neděl, a když veškerou
chtivou mládež v umění své za-
světíli, táhli o stanici dále. Ve
svých občasných stanicích na-
jímali buď nějakou větší míst-
nost v hostinci, v hotelu, někdy
také prázdnou jizbu v domě
soukromém. Byla s tím někdy
svězná shánka, byla to dosti
trpká pout' a byl to časem hof-
ký chláb. Náleželo sice k dob-
rému tónu společenskému, aby
dívčátka i mladí pánové uměli
tančit, aby se pak na někte-
rém budoucím plesu nemetali
"jako sochor v pytli" (jak je
to v té známé písničce), ale
taneční mistr na venkově ne-
byl osobou příliš váženou. Je-
ho umění bylo nezbytné, ale
sám byl pokládán za nějakého

lepšího komedianta. K pám do
Hradce (a na český severový-
chod vůbec) zajížděl v šedesá-
tých letech jistý pan Mršík,
vždy se svou chotí. Vzpomínám,
kterak o něm dcery rodin
vtipkovaly, jak případně má
jméno pro své povolání. Znal
jsem ho, byl to neveliký pán
suché postavy, pohyblivý jako
rtul'. A taky prý dohře vyučo-
val. Jen o místnost někdy bý-
valo zle ve městě hradbami se-
vřená, kde byl každý dům
zdola nahoru dokonale obsazen.
A tak jednoho podzimu, v pr-
vé polovině let šedesátých, byl
pan Mršík šťasten, že mu by-
la pronajata přízemní místnost
v domě Jana Hostivila Pospí-
šila, která byla dříve tiskár-
nou. Pod kleňbou, kde se dře-
ve sazavala a tiskla díla Klic-
terova a jiné a jiné plody li-
terární, křepčilo se toho roku
vesele při zvucích pianu na něž
nemýlím-li se hrávala
sama paní Mršíková.

"Kafévizity"
a taneční dýchánky

A když mládež vychodila tu-
to důležitou "školu života",
školu taneční (na venkově ce-
lě to čtyřnedělní vyučování
stálo snad pětku), mohla pak
směle do velkého bálu, ať to
bylo na venkově nebo v Praze.
Aby hlavně dívky nezapomněly,
byť čemu se od mistrů naučily,
bývaly v domácnostech pořá-
dány taneční zábavy docela
improvizované. Střídavě, tuto
neděli v té, za týden v oné ro-
dině. Pozvalo se několik zná-
mých slečinek, pozvalo se k
nim tolikéž studentů nebo již
mladých, svobodných úředníků
a vůbec šikovných mladých
mužů do páru. Jemnostpaní
maminka navařila kávy, pokrá-
jela čerstvou bábovku a když
bylo po trachtaci, vynesl se ok-
rouhlý stůl a kanape do ved-
lejší světnice, vystřel se tam
taky nějaký překážející šifonér
(tuto práci vykonávali ochotně
pozvání tanečníci sami), a ta-
neční síň byla zřizena. Domá-
cí paní zasedla ke klavíru

(kdežpak chyběl klavír), nebo
se k tomu úkolu propůjčil ně-
kdo z pozvaných, a slečny i je-
jich přítelkyně i mladí pánové
se rozestřeli po pokoji. Tehdy
ještě i mladý svět mužský hol-
doval tanci a tehdy ještě taky
osvědčoval svou vděčnost za
"kafévizitu". Užil kávy, najedl
se bábovky, zunkl si rosolky —
a potom tančil do potu. Kde
nebylo klavíru, obstarávala
průvod kytara. Ba, tančili jsme
kdysi v jedné milé, skromné do-
mácnosti pražské i při tahaci
harmonice.

V uznalejších a střednějších
rodinách však nezůstalo vždy
jen při kávě. Ta se vůbec ro-
zuměla sama sebou a byla hned
odpoledne. Zatím však se snesl
večer, do tanečního sálu byly
vneseny již dříve petrolejky
nebo i starodávné pumpovaci
"moderátorky", napájené řep-
kovým olejem, po sedmé hodi-
ně nastala přelávka, odpoči-
nek, promenáda. Paní domácí
se vytratila do kuchyně, odkud
se ozývalo všeliké kutění,
chřest noží, cinkání talířů —
slibná chvíle! A potom se pa-
nička přitáhla s mísou uzenek
přikrytých bělostným ubrou-
skem a kuchyňská Kačenka,
Baruška nebo několik dcerašek
s přichystaným rozkrájeným
chlebem, ba někdy bývala i tře-
tí mísa horkých pečených zem-
čat. A za další chvíli byla tu
Kačenka opět se džbánem
piva.

Takto mutatis mutandis —
jak říká latinář — čili po čes-
ku s všelikou obměnou vypada-
ly taneční dýchánky v rodi-
nách, které měly dceryšky ne-
bo několik dcerašek chystajících
se k rozletu. Pro mladé
kavaléry, jejichž měsíční gáze
kolísala tak mezi třiceti až pa-
desáti zlatými, byly to vítané
oázy v tom všedním, plouživém
životě podzimním a zimním.
Byla to nejen milá zábava s
dívčátky, na kterou jsme dlou-
ho, dlouho vzpomínali, ale ta-
kově nedělní vyčastování mělo
pro mladé kavaléry taky vý-
znam hospodářský. A ke všem-
u ještě kynulo doprovázení
cizích pozvaných slečinek do-
mů. Sice pro ně přicházely služ-
ky z rodin, ale průvod taneč-
níka nikdy nebyl odmítnut, a
ty dobré víly služebné měly ta-
ky rozum a srdce na pravém
místě a drživaly se vždy deset
kroků za párkem, aby nepře-
kážely v hovoru. Není pochy-
by, že jim to Pánbůh odplatil
na mužích i na dětech. Zasluho-
valy toho.

Musím tančit —
masopust je krátký!

A když tedy byla děvčátka
takto k tanci, v dvorném cho-
vání a taneční konverzaci obla-
mena, vycikovávána, ošťouchá-
na (jak říkaly některé mamin-
ky), pak tedy mohla směle do
bálu neb aspoň do věnečku ně-
jakého. Vždycky to bylo veřej-
ně vystoupení, které mladou
dušičku rozechvivalo, nebo
hlavní otázkou, kterou si tisíc-
krát opakovala, bylo pomysle-
ní: Budu tančit? Nebudu se-
dět? Ale ačit', bývala i děv-
čátka sebevědomá, jako byla
vždy, jako jsou dnes a budou
vždycky, která do tanečních
zábav a plesů kráčela směle a

výbojně, která věděla o kouzlu
své postavy, svých zraků,
svých úsměvů, všech svých
půvabů, na která se tanečníci
jen lepili. Sice tehdy ještě ne-
bylo zvykem tak všeobecným,
jak pozorujeme nyní, aby si ta-
nečníci byli trhali dívky z ru-
kou, uprostřed kousků, aby dív-
ka za jedno přehrání vystřida-
la tanečnicků třeba deset. Teh-
dá bývalo zdrženlivé čekáno, až
kavalír dovede dívku k židli,
na níž byla seděla, a poklonou
poděkuje. A pak již na tako-
vou amazonku čekalo dychtiv-
ců deset jiných, zvláště byl-li
toho kterého roku masopust
krátký a Popeleční středa už
v půli února.

Plesové chudobky

Ale byly také plesové "chu-
dobky", dívky ne tak přitažlivé,
které nevynikaly zvláštními
půvaby, a ty zůstávaly sedět,
ubozátka. A byly taky mladé,
nočky jejich taky se třásly na
tanec, maminka jim taky obě-
tovala na plesové šatečky, obě-
tovala i sebe, dřepěla celou noc
při zdi a dívala se lítostivě na
dceru, která vytrvale seděla
vedle ní. "Wandblumen" je na-
zval jistý Němec-humorista, ji-
ný je označil Balldekoration.
Něruďa tuším prý je nazval če-
kankami.

Když se sobečti tanečníci
minulých těch věnečků a zábav
byli jen pokusili vymyslet se v
duševní rozpoložení takových
opemíjených "tanečnic", které
netančily, byli by pocítili vý-
čítku svědomí a byli by taky
kousek sebe obětovali. Tančit s
kráskou, po jejímž objetí kde-
kdo prahl? To dovedl každý.

Tak vzpomínám na jednu ta-
kovou taneční zábavu, do kte-
ré přišlo děvčátek mnohem víc
než tanečnicků a kde ty nebohé
"chudobky" zůstaly sedět. A
tehdy čtyři pořadatelé svolali
se narychlo do kouta a tam si
řekli: "Hoši, podívejte se, tam-
hle ta modrá, ta oranžová, ta
bledě zelená, ta fialová ještě
nohou nehnula. Ti kluci zma-
tení se fantí jen po těch ostat-
ních. Není to skandál? Dali
jsme si zaplatit vstupné ode
všech — tedy kupředu, pro ně,
a vůbec budeme tančit jen s
těmi opuštěnými. Ruku na to!"
Podali si ruce, rozběhli se, a
za chvíli byly všechny chu-
dobky v kole. Panimány se dí-
valy za dceračky s blahým
úsměvem na tvářích, chudobky
bledě chladem i studem před
ostatními se v kole rozhová-
ly, zraky jim rozeplály, jejich
ňadra se tancem vzdouvala,
srdce se rozbušila, ústa rozho-
vořila — jejich prsty v bílých
rukavičkách vděčně tiskly ruce
tanečnicků, když hudba svůj
kousek dohrála. Byla to štěstí-
ná náhoda, že dívky tančily
jako pírko? Či způsobilo to je-
jich roznění? Podruhé se čty-
ři pořadatelé vydali v zápol, a
pak, div divoucí, příklad půso-
bil, taky ostatní tanečníci se o
ně počali dělit, holčiny již z
kola nevyšly. Pojednou byly
taky hezké a žádoucí, a není
pochyby, že na ten věneček
dlouho a mlie vzpomínaly. Ne-
vim, nevím, ale zdá se mi, že
ted' vůbec není děvčat nehez-
kých. Aspoň na bálech. Aspoň
v tom plesu, do kterého jsem

se letos maně a skoro proti vůli
připletl — bohužel jen jako dí-
vák. Nevěděl jsem, kam se
mám dříve dívat. "Chudobek"
jsem tam neviděl, ani jediná
neseděla. Dělá to snad i panu-
jící plesová móda, která dopřá-
vá vyniknout všem půvabům
ženského zjevu. Něco takového
jsme měli mít před padesáti
lety!

A jak je tomu s naší mládeží
dnes?

Posledně v naší redakci
poznámce k novinové črtě Ig-
nát Hermanna jsme se zmi-
nili, že mladá generace říká, že
žijeme v novém světě — do-
konce ve světě, ve kterém pa-
nuje "women lib". — A přeci
i na dnešních tanečních zába-
vách "Balldekoration" stále
ještě existuje. V době Ignát
Hermanna, na plesu alespoň,
na kterém on byl "Wandblu-
men" nenašel — možná jak
sám poznamenává, že to způso-
bila tehdejší móda, která ne-
chávala vyniknout všem žen-
ským půvabům.

Naše pozorování z dnešních
zábav se trochu liší s dojmem,
který měl Ignát Herrmann na
plesu, na němž říká, že "čeka-
nek" nebylo a tak je možné, že
ten ples byl tak navštíven
mužským pokolením, že se
prostě vytančila každá návštěv-
nice. Anebo — to má co dělat
s dnešní módou, která té žen-
ské půvaby příliš podtrhuje,
čili řečeno jinak — odkrývá.
Zkrátka "chudobky" ještě dnes
najdete všude. A proto bychom
dnes chtěli o něco poprosit če-
ské maminky, které mají syna
nebo syny, kteří už to chodí
vytáčet: Ujteřte jim přečist
dnešní naši novinovou črtu od
Ignát Hermanna. Už vás ví-
díme, jak pokyvujete hlavou a
říkáte: "Vždyť já mu to říkám
pokaždé, když jde na tanečnic-
ku, že s těmi "krasavicemi"
nic není. Ať raději i dneska
kouká po mírně, pracovitě,
i ta velká kráska za chvíli
opadá, a neumí-li vařit, krá-
svy se uenají! Copak je ale
s ním řeč? Dělá, jakoby
mě poslouchal, přikyvuje, po-
něvadž tak se rychleji dostane
z domu, než kdyby mně odpo-
roval, a na zábavě si jde zase
pro tu, která se líbí i těm dru-
hým! Navíc pak, hloupí kluci —
ti když si již o sobě myslí, že
jsou dospělí muži! — se celý
večer předhánějí, kdo s ní víc-
krát tancoval. Snad až vyroste
z těch bláznivých let a zmoud-
ří..."

Ponevadž za tím slovem
"zmoudří", milá maminko, jsme
přece jen zaslechli váš tichý,
starostlivý povzdech, znovu
vám doporučujeme, dejte tu
Herrmannovu črtu vašemu sy-
novi či synům přečíst, anebo
vite co, přečtete si ji s ním.
Zabijete tím, jak se říká dvě
mouchy najednou. Přesvědčíte
se, jak ještě umí český číst a
třeba když váš názor mu řekne
někdo druhý jinými slovy a do-
konce to uvidí černé na bílém,
tak to možná v něm nějakou
odezvu zanechá. Za pokus to
stojí! Přejeme vám, abyste při
tom společném čtení prožili
hezké nedělní odpoledne.

Redakce

HODLÁTE SE STAT PANEM DOMÁČÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ

26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lulu
Brokers

PRAGUE SAUSAGE
& DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.

Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

Armádní generál Alois Liška, C.B.E., D.S.O. zemřel v Londýně

Ústředí Československé obce legionářské v Londýně nám oznámilo, že po delší nemoci zemřel v Londýně její čestný předseda armádní generál Alois Liška, C.B.E., D.S.O. Bylo mu 81 let.

My všichni — jak členové obce legionářské, tak i příslušníci celého československého exilu — pocítíme hluboký zármutek nad úmrtím tohoto

vynikajícího československého vojáka a vlastence, legionáře z první a druhé světové války, který věnoval celý svůj život službě národu.

Počátky životní dráhy br. gen. Lišky byly podobné jako mnohých příslušníků jeho generace. Narodil se 20. listopadu 1895 v rolnické rodině v Záhořech u Turnova, v kraji známém pod jménem "Český ráj". Tehdy byla právě doba nového rozmachu českých škol a Liška vystudoval reálku v Turnově jako jeden z jejích prvních absolventů. Brzy nato vypukla válka a koncem roku 1915 byl Liška odveden do rakouské armády. Po absolvování záložní důstojnické školy v Tyrolích a přemístění na ruskou frontu využil v r. 1916 první příleži-

losti, aby přešel do ruského zajetí. Tam vstoupil do čs. legií, s nimiž prodělal všechny boje od západní Ukrajiny až po památnou anabázi přes Sibiř do Vladivostoku.

Po návratu do vlasti se Liška rozhodl pro vojenskou službu, neboť mladá republika potřebovala v těchto prvních dobách budovat svoji obranu. Sloužil postupně u několika dělostřeleckých útvarů a v r. 1926—28 absolvoval Vysokou školu válečnou. Jako důstojník dělostřeleckého štábu stal se hlavním propagátorem a organizátorem motorizovaného dělostřelectva v čs. armádě.

Po obsazení Československa nacisty se stal jedním z nejvýznamnějších členů a organizátorů vojenského podzemního

hnutí "Obrana národa". Začátkem roku 1940 odešel do druhého odboje a stal se velitelem dělostřeleckého pluku čs. armády ve Francii a později velitelem děl, pluku Čs. samostatné brigády ve Velké Británii. V roce 1943 byl jmenován velitelem této brigády přeorganizované a přezbrojené na Čs. samostatnou obrněnou brigádu. Tuto pak vedl do operací ve Francii v letech 1944—45, zejména v obléhání Dunkerque. Jako operační velitel obléhání také přijal kapitulaci německého velitele města Dunkerque. Ještě po 31 letech město Dunkerque nezapomnělo na podíl Čechoslováků na osvobození a v den 81. narozenin br. gen. Lišky starosta města mu poslal speciální pamětní diplom a plaketu.

Po ukončení války se gen. Liška vrátil s brigádou domů, aby znovu spatřil svoji ženu a dceru, ale nikoli syna, který zahynul v německém koncentračním táboře. Liška byl jmenován velitelem Vysoké školy vojenské v Praze. Avšak po komunistickém puči v únoru 1948 byl propuštěn jako politiky "nespolehlivý" a dán pod dozor zvláštního oddílu O.B.Z. Něměně se mu podařilo s pomocí přátel uprchnout do Anglie, kde dostal zaměstnání jako technický ředitel "Language Tuition Center" na Oxford Street v Londýně. Také začal hned intenzivně pracovat v Čs. exilu, především v Čs. obci legionářské, v londýnském Sokole a v Klubu čs. kolonie. Jako hlavní představitel Čs. obce legionářské v zahraničí snažil se varovat a informovat západní činitele o vážnosti komunistického nebezpečí. Pozvolna

však důsledky námah a napětí války, odbojové činnosti a přibývajících věků — a neméně též depresivní účinek stálého politického ustupování Západu před Sověty — začaly působit zhoubně na jeho zdravotní stav. V nevlidné zimní únorové noci t.r. srdce generála Lišky dohlouklo naposled.

Jaký byl bratr generál Liška člověk, jaká byla jeho osobnost a co nám zanechal jako dědictví? Nejlépe to vyjádřili britští důstojníci, kteří s ním pracovali za války. Všichni se shodovali v názoru, že to byla právě Liškova klidná filosofie, jeho zdravý úsudek a trpělivé, pevné a důsledné vedení, jímž se mu podařilo vytvořit efektivní bojovou sílu z vojáků armády, která prošla rozvratem fronty ve Francii a formovala se znova za abnormálních podmínek izolace od vlastní země. Tato armádní jednotka se pak pod jeho vedením úspěšně podílela na válečném úsilí spojenců a získala si historické zásluhy o československou věc.

A jeho podřízení? Ti ho měli v lásce a uctě, neboť poznali jeho výtečné velitelské schopnosti, jeho rozsaňnost a moudrou rozvážlivost a zároveň jeho upřímný lidský poměr k nim, který byl vždy inspirován jeho vysokým smyslem pro spravedlnost a fair play.

V bratru gen. Liškově nám cdechází jeden už z mála zbývajících bojovníků za svobodu Československa ve dvou světových válkách. Necht' jeho památka věrného syna národa zůstane v našich srdcích a myslích zářným příkladem nám i budoucím. Necht' odpočívá v pokoji.

JKP

V DENVERU, COLO., BYLA ZAVRAŽDĚNA ČESKÁ LÉKAŘKA-EXULANTKA MUDR. ZDEŇKA KALEDOVSKÁ

Nedožila se svých 41. narozenin; v Denveru byla našim krajanům dobrým samaritánem, jako jím býval v Chicagu MUDr. Vilém Možný. Zprávu o této tragédii nám zaslal JUDr. Fr. Hradil.

DENVER, COLORADO:

Milá redakce a čtenáři,

až dosud jsme byli všichni v Denveru přesvědčeni, že "krásné je žít v Coloradu". Ted' ale začínáme o tom pochybovat. Protože místo, aby napadl sníh, trpíme i přes slunné a teplé dny úzkostmi v přírodě a ve společenském životě. Koloradská "Haná" na severu, jihu a západě, s vyspělým sadafstvím, má nyní zežloutlá pastviska a trpí nedostatkem vláhy. Státní zákonodárny schválily výdaje na zavedení tak zv. "Cloud seed", což je technické stažení deště z mraků. Ale v modré obloze není ani mráček. Moudře se usuzuje: příroda se těžko zvládá, i když lidské výzkumy zasahují do jejího řádu, vyústí jejího z vůle Boha.

Ve Skalistých velehorách Kolorada se letos lyžuje jen na vysokých svazích, na "Love-land Pass", "Steam-Boat"-plochách, v Aspenu. Tam se musí výtahem. K zařízení není mnoho důvěry pro utržení kabelů v dubnu 1976, čímž přišlo o život pět lidí. Denverané si vyjíždějí letos jen na krátké vzdálenosti. Z nejvíce navštěvovaných míst je poutní místo "The Mother Frances Cabrini Shrine".

V domech se šetří na topení pro nadměrně drahý plyn a elektřinu. Lidé "brcusí" ve vnitřním Denveru. V době vánoční uchvacuje na průčelí radnice denverský Betlém, jedinečná soustava v celých Státech. Není takové životnosti ve městě jako v Chicagu, New Yorku či v Los Angeles. Lidé se ženou do obchodu, na ulicích se nepozastavují jako na východě a na západě Států. Po desáté večer jsou ulice prázdné. Proč?

Zločinnost, požáry jsou už v souvislosti života v i té perle států v Denveru. Tak na př.: Významná lékařka v neurologii, naše čs. krajan, profesorka na Colorado University,

MD. Zdeňka Kalendovská byla zavražděna v pondělí 7. února o půl sedmé večer na parkovišti, jen asi čtvrt kilometru od denverské kliniky, takřka v centru města! Kým a proč, se vyšetřuje.

Dr. Zdeňka se narodila v Československu v roce 1936; tam vystudovala jako neobyčejně nadaná pro nervové choroby. Už jako středoškolačka spěla k vreholným metám v tenisu. Stala se "the amateur tennis champion". Při návštěvě ve Státech před devíti lety se rozhodla pro americkou svobodu. Po studii k uznání československého doktorátu pronikla do amerického vědeckého studia neurologie, stala se přední neurologickou odbornicí jak na státní universitě, tak i v nemocnicích. Bydlela v universitním městě Boulderu, asi 50 km od Denveru. Strhovala úžas na tenisových kurtech. Vynikala v Mendelově zákoně o dědičnosti.

V krajaňských organizacích CSA—Mile Hi Lodge učí se češtině. V čs. klubu Kolorada, založeném v r. 1957 pro uprchlíky, se věnuje hodně publikace o Československu.

Redakci i všechny čtenáře H.N. srdečně pozdravuji. Z některé korespondence s administrací vidím, že by tam bylo třeba dalších rukou k bezplatné pomoci. Máte toho asi stále mnoho na sobě — na pár lidech, a věřte, že kdyby mi sloužil lépe zrak, hned bych se rozjel tam k Vám, abych Vám pomohl.

Dr. František Hradil

Vážený a milý pane doktore, ta zpráva o smrti naší krajan-ky-exulantky — dr. Kalendovské — je otřesná. V modlitbě při českých bohoslužbách u sv. Prokopa — který znáte — na ni nezapomeneme. Napište nám častěji o našich krajanech v Coloradu a v Denveru.

Redakce

Vracejí se Američané k náboženství?

Podle nedávného průzkumu, který uspořádal známý Gallupův ústav pro výzkum veřejného mínění, lze rok 1976 pokládat za začátek nové náboženské obnovy ve Spojených státech. Poprvé za téměř dvě desetiletí došlo k obratu v návštěvnosti kostelů. Loni navštěvovalo kostely a synagogy na území Spojených států pravidelně 42 procent obyvatel. Od roku 1970 se ztrojnásobil počet lidí, kteří jsou přesvědčeni, že náboženství má rostoucí vliv na život americké společnosti. Překvapující počet Američanů podle průzkumu Gallupova ústavu projevil postupně zájem o vnitřní život člověka. Na každoroční otázku pracovníků Gallupova ústavu, zda dotázaný navštívil během posledních sedmi dnů bohoslužby, odpovědělo kladně 42 procent obyvatel Spojených států. Analýza ukázala, že bohoslužby navštěvuje procentuálně větší počet katolíků než protestantů, že je navštěvuje větší počet žen než mužů, a že obyvatelé amerického Jihu a Středozápadu chodí na bohoslužby častěji, než obyvatelé východní a západní části země. Zajímavý je údaj, že kostely navštěvuje stejně vysoké procento obyvatel bílé jako barevné pleti. Obyvatelé s vysokoškolským vzděláním navštěvují bohoslužby pravidelněji než osoby nižším stupněm vzdělání.

VROUCÍ VZPOMÍNKA

—1972— 3. BŘEZNA —1977—

*V tvém srdci stále domovem
mládí svěžest jará byla;
to proto, že víta v život věčný v něm
a v lásku Boží k lidem všem,
se nikdy neznávala.*

Ve čtvrtek 3. března 1977 tomu bude už pět let, když nám odešel na věčnost ke svému Tvůrci a Pánu všemohoucímu náš drahý manžel, tatínek a dědeček, pan

INŽ. ONDŘEJ MOJSIJÁCHA

ředitel kůru ukrajinského pravoslavného kostela svatých apoštolů Petra a Pavla,

9200 S. Avalon Ave., Chicago, Ill.,

bývalý důstojník v armádě "bílých" generála Kolčakova proti rudým bolševikům, pozdější zaměstnanec Státního statistického úřadu v Praze a dlouholetý kantor na Podkarpatské Rusi.

V neděli 6. března 1977 v 10:30 hod. dopol. budou naše české služby Boží u sv. Prokopa na 18. a Allport ul. v Chicagu obětovány za spásu jeho věrné a ušlechtilé duše.

Všechny, kdo jste jej znali, prosíme: vzpomene si na něho s námi tichou modlitbou.

**Kristina Mojsijáková, manželka;
Nina Jahnová a Xena Lálová, dcery;
Eliška, Barborka a Kristýnka, vnučky**

SPORT

I. LIGA KOPANÉ

V ČESKOSLOVENSKU

17. kolo —

SLAVIA—SLOVAN 2:1

Branky: Akci Slavia založil Pauřík, přihrál Fr. Veselému, který sběhl téměř k rohovému praporku, odtud centroval a obránce hostů Joz. Čapkovci se snažil poslat míč hlavou na roh, ale stoupl jej do vlastní sítě. 1:0. Fr. Veselý poslal opět přesný centr do "ohné" a obránce hostů Křišťof poslal míč do vlastní branky. 2:0. Levý obránce Slavia Cipro zbytečně fauloval Novotného. Z penalty Ján Čapkovci upravil na 2:1; alespoň trochu napravil chybu svého bratra. Zdá se to až trochu neuvěřitelné, že hosté dali všechny tři góly, a přesto odešli poražení. Rozhodly však chyby vlastních středo- vých obránců Slovanu.

TRENCÍN—SPARTA 2:1

Branky: Sparta více než dvacet minut odávala tempo hry, ale přesto to byli domácí, kteří se ujali vedení gólem Kovace. Za Sparta vyrovnal Boh. Veselý a vítězný gól vstřelil v 69. min. Ančic. V závěru Sparta častěji útočila, ale obranu domácích se jim již překonat nepodařilo.

LOK. KOŠICE—

BOHEMIANS 1:3

Branky: Rohbiček (posila z Trince) po vtipné individuální akci dal vedoucí gól Bohemians 0:1. Na 1:1 vyrovnal reprezentant Moder. Kanonýr Panenka nehybatelnou bombou pod břevno. 1:2. Vankovič (posila z Prešova) snadno překonal brankáře domácích Flešara a zakončil skóre na 1:3.

"Pani Marino, tihle přední vlnu mi prosím Vás, předělejte."
"Mileráda, ale proč? Vždyť Vámi tolik sluší!"
"Naše sousedka má teď ten- týž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-III8

MARINA'S
BEAUTY SALON

Home of the finest
permanent waving

Visit Marina's new
salon - formerly at
26th St & Hamlin.

5234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

DUKLA—PLZEŇ 3:0

Branky: Za faul Plzeň střílel trestný kop z těžkého úhlu Gajdůšek, zacílil a vypálil kolem zdi, míč se po anglickém způsobu odrazil od tyče do sítě 1:0. Akci založil Nehoda, dal do běhu Vizkovi, ten narazil zadovkou Pelcovi, od něho šla přesná přihrávka Gajdůškovi, jehož bomba bez přípravy asi z 20 metrů znamenala vedení 2:0. Třetí gól padl v době, kdy měla Plzeň více ze hry: pas Dvořáka z poloviny Dukly prodlonžil Nehoda hlavou na Štambachra a ten z volaje trefil šibenici plzeňské branky. 3:0.

TEPLICE—ŽILINA 1:0

Branka: Teprve deset minut před koncem Thorovský přistrčil míč levému obránci Koubkovi a jeho nekompromisní střela znamenala zisk dvou bodů pro Teplice. Domáci si vítězství zasloužili, protože jejich hráči byli přece jenom o poznání snaživější a nakonec i šťastnější.

BRNO—

FRÝDEK-MÍSTEK 2:1

Branky: Z růžku velkého vápna zahrával trestný kop Pešice, načechral míč do výskoku Kroupovi, ten hlavou překonal Blína (posila z Trince) v brance hostů 1:0. O pět minut později Duda přihrál nakrátko Mičkoví (posila z Příbramě), který přesnou střelou do šibenice vyrovnal na 1:1. Autorem vítězné branky byl Jarůšek po přihrávce od Kroupy.

INTER—TRNAVA 4:0

Branky: Brezik obešel Dobíše, zacentroval před branku a Mráz poslal míč hlavou do sítě. Druhý gól dal opět Mráz a třetí vstřelil Hudec z přihrávky od Šajánka. Novotný kopal

roh a brankář Trnavy Kozinka míč ještě nadzdvihl do vlastní sítě — 4:0.

OSTRAVA—VSS KOŠICE 1:0

Branka: Debutant Šreiner se výtečně orientoval v košíkové šestnáctce, přihrál Ličkoví, který se klíčkou zbavil Králky a jeho centr Šreiner poslal do sítě a dal gól, který měl cenu dvou bodů. Ostravě stačil k vítězství jen průměrný výkon, což je s ohledem na průběh zápasu pro hosty milosrdné.

Tabulka po 17. kole

1. Dukla Praha	40:16	27
2. Slavia Praha	32:18	24
3. Brno	26:22	20
4. Trenčín	25:23	20
5. Inter Bratislava	31:22	19
6. Ostrava	26:19	19
7. Slov. Bratislava	23:21	17
8. Bohem. Praha	21:20	17
9. Teplice	26:26	17
10. Sparta Praha	21:23	17
11. Žilina	24:22	16
12. Plzeň	21:25	15
13. Lok. Košice	27:33	15
14. Trnava	11:26	13
15. Frýdek-Místek	16:30	9
16. VSS Košice	20:44	7

Nejllepší střelci:

1. Panenka (Bohemians) — 12 gólů; 2. Kroupa (Brno) — 9 gólů; 3. Segmüller (Slavia), Gajdůšek (Dukla) — 7 gólů.

KOPANA VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro MS 1978 v Argentíně:

Equador—Peru 1:1, Kolumbie—Brazílie 0:0, Tožská republika—Guinea 0:2.

Přátelské zápasy:

Independiente Sante Fè.—Peru 1:4, Turecko—Bulharsko 2:0, Fiorentina (Itálie)—Rakousko 0:2, Chiasso (Itálie)—Finsko 3:2, Japonsko—Independiente Buenos Aires (Ar-

gentina) 2:3, Singapur—Severní Korea 0:4, Panathinaikos Atény—Polsko 0:1. Hosté zvítězili gólem Scarmacha. Řecký tým vede bývalý trenér národního mužstva Polska Górski.

★

Prohlídka stadiónu Maracanã v Rio de Janeiro stojí za to. Kdyby se návštěvník chtěl projít po všech ochozech, na něž se vejde 200 tisíc diváků, ušel by 90 km. Velkou pozornost poutají pozoruhodnosti, jako kopačky Pelého, jimiž vstřelil svou tisíci branku, dále kyslíková maska, v níž o poločase inhaloval. Pod tribunami je 46 barů k občerstvení, dva restauranty, hotel se sto lůžky, obchodní místnosti, lékařská ambulance.

★

Eusebia, portugalské stár- noucí fotbalové hvězdy, se při jedné besedě ptali, kdy zažil největší pískot z tribun: "Tedy jsem nebyl hráčem, ale rozhodčím portugalských a anglických fotbalistek. Chtěl jsem být naprosto spravedlivý, a tak jsem nařídil proti našim hráčkám zasloužený pokutový kop. Vypukl nepopsatelný pískot, ale portugalská kapitánka ke mně přišla a sama zvedla mou ruku. Toto gesto na mne velmi zapůsobilo a od té doby tvrdím, že se od žen, pokud jde o fair play, můžeme hodně učit."

★

Hokejoví reprezentanti Kanady se sejdou 4. dubna v Torontu a o den později odletí do Evropy. Tam sehraji následující přátelská mezistátní utkání: 7. a 8. dubna proti Švédsku, 10. a 11. proti Finsku, 13. a 14. proti NSR a 16. a 18. proti Československu. Z Prahy odletí na mistrovství světa ve Vídni, které začne 21. dubna.

★

Bruslení má už víc než sto- padesátiletou tradici, proto jsou zajímavá některá fakta: velkým příznivcem tohoto druhu pohybu a pobytu na zdra- věm vzduchu byl Goethe, jenž zemřel v roce 1832; pánové nosili při bruslení cylinder, tvr- dý límeček a žaket; ženám by- lo dovoleno jen sáňkovat — se- děly v saních tažených něja- kým živočichem a obličej měly dokonale zakrytý.

★

ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V pátek 25. února 1977 čle- nové a přátelé Sparty se sešli v restauraci Old Prague, kde se konalo slavnostní nastolová- ní nového výboru Sparty. Nej- dřívě byla výborná večeře a po ní následovalo nastolování. Tě- to funkce se z jistotou zhostil Bob Vlach, který podrobně představil jednotlivé členy vý-

boru Sparty. Dále se ujal slo- va nový předseda Bob Nudera a po něm ještě sekretář Jarda Fajkus. Potom začla vyhrávat k tanci a poslechu hudba Boba Nudery. Všichni, kteří došli, byli dezařista spokojeni z pě- kné prožitého večera.

V pátém zápase v halovém turnaji University Chicago Circle vyhrála Sparta nad cel- kem Leon (Latinci) 2:0. Obě branky padly ve druhém polo- čase. První gól dal bombou Ka- rel Fajkus po výměně míče s DiBernardem. Druhý gól vstřé- lil z levé strany přes celou branku k pravé tyči Maňásek. Výborně zahrál Stasiewicz. Fajkus, Maňásek, Hall a Gra- ham. Sparta vyhrála díky zlep- šené hře ve druhém poločase a zůstává nadále neporažená. Do- kázala pětkrát vyhrát, jednou remizovat a s jedenácti body, se skórem 17:2 vede svoji sku- pinu. Střelci: Fajkus 6 gólů, Di Bernardo, Hall, oba po 3 gó- lech, Gerard, Okincicas, Criba- ri, Maňásek a Vlčanský, všich- ni po jednom gólu.

Přístí utkání hraje Sparta v sobotu 5. března ve 2:20 hod. odpoledne proti mužstvu Ne- caxa (Latinci) a v neděli 6. března se utká Sparta s týmem University De Guadalajara (Latinci) ve 4:05 hod. odpo- ledne. V sobotu je odjezd od Spartaklubu ve 12:30 hod. a v neděli ve 2 hod. Vstupenky lze koupit ve Spartaklubu, 5700 W. Cermak Road, Cicero, telefon 863-9285.

Končíme heslem: *At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná.*

POK

Náš sportovní zpravodaj PETR HORÁK hlásí:

ZE SLAVNÝCH POSTAV HISTORIE

Sportovní novináři dali Hen- ry Armstrongovi řadu přezdí- vek: "Hurikán Hank", "Henry — kladivo" nebo "Perpetum mobile". Henry Armstrong byl mužem, který držel tři různé světové rohovnické tituly sou- časně. Zasypávat soupeře nes- mírně rychlými údery ze všech stran. Jeden novinář o Armst- rongovi napsal, že jeho ruce se pohybují tak rychle, jako kdy- by neměl dvě, ale čtyři... V říjnu roku 1937 získal Armst- rong titul mistra světa v péro- vé váze. O pouhých sedm mě- siců později vybojoval Armst- rong titul světového šampióna také ve váze welterové, když rozdrtil legendárního Barneyho Rosse takovým způsobem, že Ross zanechal závodní činnosti. A tři měsíce nato se Henry Armstrong zapsal nesmrtelně do historie boxu. K předchozím dvěma titulům připojil ještě ti- tul mistra světa v lehké váze, když zvítězil nad Lou Amber- sem. To se do dnešních dnů ni- komu jinému nikdy nepodařilo... Se začátkem Armstron- gových rohovnických kariéry je spo- jena zajímavá příhoda: Mana- žér Eddie Mead brzy rozpoznal Armstrongův talent a přál si

SVAZ SVOBODNÝCH ČESKOSLOVENSKÝCH SPORTOVCEŮ ODBOČKA CHICAGO

SRDEČNĚ ZVE
NA

TRINÁCTÝ
TANEČNÍ
SPOLEČENSKÝ
VEČER

V SOBOTU, 5. BŘEZNA, 1977

SÁL OLYMPIC
BUDOVY OLYMPIC

začátek v 8:30 večer

vstupné \$4.00

koupit za 5 tisíc dolarů Armstrongův kontrakt od jiného manažera. Ten však chtěl částku deseti tisíc dolarů a tak Meadovi nezbývalo, než si zbývajících pět tisíc vypůjčit. Mead si vzpomněl, že kdysi přesvědčil jednoho svého mladého světence, že z něho nikdy žádný slavný rohovník nebude, aby pověsil boxerské rukavice na hřebíček a věnoval se jinému povolání. Ten mladý muž mohl být Meadovi za jeho radu do smrti vděčný. Nebyl to totiž nikdo jiný, než pozdější slavný americký filmový herec, George Raft. A právě Raft půjčil před druhou světovou válkou Meadovi zbývající částku peněz, potřebnou ke kariéře Henryho Armstronga. Armstrong a Raft zůstali od té doby blízkými přáteli... Henry Armstrong vybojoval za svou profesionální kariéru 175 utkání, z nichž 144 vyhrál, 97 knockoutem. Boxoval 14 let, a svou kariéru zakončil v roce 1945 ve věku 33 let. Jako profesionální rohovník vydělal částku vyšší než milion dolarů. Armstrong však brzy peníze utratil a začal se věnovat zcela jinému povolání. Od roku 1951 je duchovním, a v současné době je pastorem baptistické církve v Saint Louis ve státě Missouri. Současně vede v Saint Louis chlapecký klub. Děti Henryho Armstronga rychle odrůstají a tak se bývalý trojnásobný světový šampion v boxu věnuje se svou ženou téměř všem časem církvi. Henrymu Armstrongovi je dnes 64 let. Je to přátelský a stále se usmívající muž, který vykonává úřad duchovního, ale pořád si rád vzpomíná na velkou sportovní kariéru z mládí.

SOUBOJ EVERTOVÁ— NAVRÁTILOVÁ POKRAČUJE

Ve finále sedmého letošního mezinárodního tenisového turnaje žen série VIRGINIA SLIMS v Los Angeles zvítězila Američanka, Chris Evertová, nad bývalou československou reprezentantkou, Martinou Navrátilovou, žijící nyní ve Spojených státech, ve třech setech 6:2, 2:6, 6:1. Evertová zatím vyhrála čtyři a Navrátilová tři turnaje této populární série. Nyní má Evertová v letošní sérii VIRGINIA SLIMS rovných tisíc bodů a zisk 96 tisíc, pět set dolarů, zatímco Navrátilová má pouze o deset bodů méně a zisk 94 tisíc, dvou set dolarů...

Ve finále mezinárodního tenisového turnaje mužů v Torontu se v utkání Američanů Connorse a Stocktona za stavu 6:5 v prvním setu Connors zranil na levém kolenně a zápas vzdal.

VYHRAJE SPORT NEBO POLITIKA?

Novozélandský lehký atlet, vítěz běhu na 1.500 metrů na letních olympijských hrách v Montrealu, John Walker, prohlásil, že by se rád utkal s tanzanijským světovým rekordmanem, Filbertem Bayim. Walker řekl, že jejich souboj by pravděpodobně přinesl nový světový rekord, a že je mu jedno, kdo z nich by zvítězil. Tanzanie však odmítá povolit Bayimu start v závodech s Walkerem na protest proti turné novozélandských ragbistů v Jihoafrické republice.

Národně-kulturní práce našich krajanů v Nebrasce

Český Kulturní klub v Omaze nelenil ani v zimním období a měl své pravidelné schůze v lednu i v únoru. Naše jarní spolková činnost začíná 4. března, v pátek o sedmé hodině večerní. Každý další pátek v týdnu se pak sejdeme ve stejný čas.

První neděli v květnu budeme pořádát náš výroční program po dobrém "Sokolském" obědu.

7. března 1850 se narodil první prezident Československé republiky T. G. Masaryk. Při naší první jarní schůzi 4. března vzpomeneme patřičným programem na tyto jeho narozeniny. Dr. Bruce Garver, který vyučuje na UNO, k nám česky promluví o Masarykovu životě

a jeho těžké práci, která uskutecnila osvobození českého a slovenského národa v úzké spolupráci s domovem, legiemi, zahraničím, Štefánikem a Benešem.

Dne 18. března budeme mít příležitost vyslechnout si znamenitého řečníka p. J. Skleničku, který jest dobře znám mezi staršími krajanů v Omaze. Za první světové války vstoupil do Československé legie a bojoval na východní frontě. Po válce se museli protloukat přes celé Rusko, Sibiř až do Vladivostoku, protože bolševičtí vzbouřenci jim jejich cestu hodně sťažovali. Nakonec se jich ujala naše U.S. vláda; naložila je na loď a přeplula do západní Ameriky. Odtud je převezla vlakem přes Omahu do Nového Yorku, a pak na loď do Evropy. Objeli tak celý svět. Byl to hrdinský vojenský čin a jejich anabasa byla delší než jakou provedl

Alexandr Veliký nebo Genghis Khan. Pan Sklenička se vrátil domů lodí přes Singapore, Suezský průplav a Jadranské moře do Prahy.

Zveme všechny zájemce do Šerpanovy knihovny v Sokolovně vyslechnout si naše zvláštní řečníky. Nezapomeňte! 4. března a 18. března t. r. Phone 731-8669.

Frank T. Tesar

PAUL'S BODY SHOP

5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650

Volejte 656-1177

Ptejte se na

p. PAVLA SVAČINU

In Memoriam

Joseph A. Zahradka

V Los Angeles zesnul dne 29. ledna zasloužilý člen SVU J. A. Zahradka, který stál při založení místní skupiny v Los Angeles a byl jejím prvním předsedou. Zůstal po celá léta obětavým členem výboru a předsedou fondu pro studentská stipendia. Byla to jedna z cest, kterou sledoval získání zájmu naší mladé generace pro Společnost. Místní skupina v Los Angeles se rozhodla k trvalému uctění jeho památky pojmenovat fond, který zesnulý tak vzorně organizoval a vedl, Zahradkovým fondem. Pohřeb se konal 5. února v chrámu Blessed Sacrament v Hollywoodu, a církevní obřady vedl P. J. Popelka, S.J., rovněž člen naší Společnosti.

L. A. Krátký se rozloučil se zesnulým jménem SVU a ocenil po zásluze jeho činnost.

Ak. malíř Jirí Karger, rovněž člen SVU, vzpomněl celé životní dráhy Jos. Zahradky a jeho upřímného vztahu ke všem organizacím naší etnické skupiny v Los Angeles. Rodiče J. A. Zahradky se svého času usídlili v Severní Dakotě, kde se též J. A. Zahradka narodil v roce 1909.

V cestě za vzděláním přesídlil do Kalifornie, a vystudoval práva na USC v Los Angeles, v roce 1931. Odborné zkoušky, Bar Examination, absolvoval v roce 1937, kdy se též oženil s dnešní paní Libby Zahradkovou, rovněž českého původu. J. A. Zahradka měl vlastní advokátní kancelář v Los Angeles a byl známou prominentní osobností v tamním veřejném životě. Zanechává kromě své choti dceru Lindu, jež se rovněž účastnila spolupráce s SVU. Jim oběma patří projevy upřímné účasti naší Společnosti a ostatních našich místních organizací v Los Angeles.

SVU, Los Angeles

NOVÁ ZÁSoba KERAMIKY Z ČESKOSLOVENSKA

Přijďte si prohlédnout náš bohatý sklad

Nové rekordy 33! rpm: "Dávno přešla doba", skladby Karla Valdaufa jako: Jedno přání, Cestička k lásce, Já Tě znám — celkem 14 zpívaných písní, \$5.98.

"Moravanka I." 10 inčů: Jedna růže — dvě růže, Smutný su já, Mamko moja, mamko — 10 zpívaných písní, \$4.98. "Al Grebnick and the boys play Carpenters": Já mám trakař nový, Stavěli tesaři, Na faře a jiné, \$4.98.

Rekordy jsou stereo. Poštovné 75¢ na jednu zásilku. — Mnoho českých a slovenských rekordů na skladě, seznam zdarma.

"Národní zpěvník" — 175 čsl. národních písní se slovy a notami, \$4.50, poštou \$5.15. — "Sokolský zpěvník", obsahuje též národní písně, čsl. hymnu a koledy, se slovy a notami, \$3.95, pošt. \$4.60. — "U české muziky, sv. 8", 18 písní se slovy a notami pro piano, \$2.95, pošt. \$3.60.

Mapa Československa, 75¢, poštou \$1.00. — Mapa kulturních památek Prahy, 85¢, pošt. \$1.10. — Czechoslovakia Guidebook (v angličtině), \$3.50, pošt. \$4.15.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Čapek K.: Povídky z jedné kapsy — Povídky z druhé kapsy, \$3.50, pošt. \$4.15. — Hašek J.: Zábavný a poučný koutek, \$3.50, pošt. \$4.15. — Hašek J.: Osudy dobrého vojáka Švejka (3 knihy), \$11.00, pošt. \$11.75. — Rais K. V.: Výminutkáři, \$1.75, pošt. \$2.00. — Detektivky: Dürrenmatt: Soudec a jeho kat, \$5.25, pošt. \$5.90. — Krušina K. J.: Pan Dadáček má dovolenou, \$5.70, pošt. \$6.35. — Kirst H.: Vaše věc, pane komisaři, \$4.50, pošt. \$5.15. — Sjöwallová: Záhada zamčeného pokoje, \$4.75, pošt. \$5.40.

Velká zásoba českých knih, žádejte seznam.

Erben K. J.: Prostonárodní české písně a říkadla, texty pouze, \$10.00, pošt. \$10.75. — Šetelík: Praha, 110 barevných reprodukcí, \$60.00, pošt. \$62.00. — Poldauf: Anglicko-český a česko-anglický slovník, \$11.50, pošt. \$12.25. — Hais: Anglicko-český a česko-anglický kapsní slovník, \$4.95, pošt. \$5.60. — Domová pokladnice 1977 — zábavná i poučná račenka ve slovenštině, \$2.50, pošt. \$3.15.

Ricola Swiss Herb Beverage, bylinný čaj (instant), plechovka \$1.75, pošt. \$2.50, pojištěné \$2.90.

Kuchyňské potřeby všeho druhu, koření, čaje, kuchafské knihy české i anglické, mák, kmin atd.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 zasílali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER,

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 481-3159

BOLNÁ VZPOMÍNKA

—1957— 5. BŘEZEN —1977—
—1951— 11. BŘEZEN —1977—

Opět už uběhl rok, kdy s příchodem měsíce března se Boží příroda začíná připravovat na slunné jaro, ale nám vždy znovu připomene smutné vzpomínky. V sobotu 5. března budeme totiž s bolným srdcem vzpomínat už dvacáté výročí dne, kdy nás opustil náš manžel a otec

EDWARD VOKURKA

a v pátek, 11. března tomu už bude 26 let, kdy nám tragicky zahynuly obě dcery — rodné sestry

Marie VLČEK a Rose VOKURKA

Všichni tři společně dřímou na hřbitově Královny nebes v očekávání splnění naší křesťanské naděje a víry v Krista, Božího Syna — z mrtvých vstálého Spasitele, u Něhož se všichni na věčnosti shledáme.

Drahý můj manželi a otče, každý den v roce na Tebe vzpomínám a vím, že se s Tebou i s oběma dětmi jednou u Božího trůnu opět sejdu.

Nechť je vašim tělesným schránkám prozatím země lehká; spíte sladce a v modlitbě jsem denně s vámi.

K uctění vaší památky věnuji:

RŮŽENA VOKURKA,

manželka a matka;

EDWARD, syn; RUSSELL, vnuk

Clevelandský Distriktní svaz ztratil dva obětavé bratry

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu prožíval v uplynulých dnech smutné chvíle. Pán Bůh k sobě povolal v jednom týdnu dva naše přední a obětavé bratry: Františka J. Veverku, manžela ses. Anny Veverkové, národní předsedkyně České katolické jednoty — a Antonína Cisaře, manžela ses. Anny Cisařové, která je chairmanem našich svazových podniků.

Oba zesnuli bratři nejen že se po léta účastňovali pilně svazových schůzí, ale bez Franška Veverky a Tony Cisaře se neobešel žádný podnik Svazu. Na našich podnicích pracovali oba ve stejném "resortu" při prodeji vstupenek a refreshment tickets. Oba se vyznačovali křesťanskou mírností a dobrotou srdce a každý je měl upřímně rád.

František J. Veverka zesnul v pondělí 21. února 1977 ve věku 71 let v Brentwood Hospital. Bratr Veverka trpěl po léta vadou srdeční chlopně, jež způsobovala stále zhoršování krevního oběhu. Narodil se v Clevelandu na 58. západní ulici a byl po celý život farníkem kostela sv. Prokopa na západní straně města. Byl po 35 roků zaměstnán u známé clevelandské firmy H. Blonder Co., po řadu let jako manager a do pense odešel v r. 1969.

Byl mimo Svazu českých katolíků členem mnoha organizací, jako Katolických lesníků, Rytířů sv. Jiří, atd. Jeho pohřeb se konal v pátek 25. února z Holanova pohřebního ústavu do kostela sv. Prokopa a pak na hřbitov sv. Kříže. Žádoucí mši sv. sloužil a pohřební obřady vykonal vdp. opat Daniel Kučera, O.S.B., z Lisle. Mši sv. s ním spolucelebrovali dp. Václav Uhlíř, svatopropok-

ský farář-emeritus, dp. James Veselý, nynější farář osady a dp. Jan Anděl, farář osady P. Marie Lurdské. Kázání měl dp. V. Uhlíř, který výstižně a po pravdě vylíčil životní dráhu zesnulého, když řekl, že byl po celý život "poslem boží lásky, štědrosti a dobroty". Vzpomínal jeho obětavé práce pro farnost a chrám sv. Prokopa. Byl členem kostelního výboru více než 40 let (ještě za dob Msgr. Červeného). Se svou manželkou Annou byl oddán u sv. Prokopa a prožili spolu 47 let šťastného, spokojeného manželského života.

Chrást svatopropokpský se s ním loučil melodiemi českých mariánských písní.

Antonín Cisař zemřel v nemocnici sv. Alexeje ve čtvrtek 24. února 1977 na mozkovou mrtvici ve věku 78 let. Byl rodákem ze Sušice na Šumavě, ale své dětství prožíval ve Vodňanech, odkud se jako 12letý s rodiči přistěhoval do Clevelandu. Ve svých mladých letech byl úspěšným sokolským borcem v jednotě Sokol Havlíček a vícekrát ji reprezentoval na sokolských závodech v Chicagu.

Valnou část svého života prožil br. Cisař v Karlínské čtvrti ve farnosti sv. Jana Nepomuckého. Tam také byli oddáni před 54 roky se svou chotí Annou. Pán Bůh jim požehnal dvěma hodnými dětmi, synem Jiřím (George) a dcerou Ann-Lou (provdanou Zielinski). Budiž připomenuto, že dcera i syn — i se svými rodinami — po hoku svých hodných rodičů — pilně a obětavě pracují při svazových podnicích. V posledních letech svého života zesnulý br. Antonín Cisař soustředil svou činnost hlavně pro dobro Svazu českých katolíků, ale byl členem četných organizací, jako Řádu Cleveland č. 280 ZČR, Katolických Lesníků a jiných, hlavně v Karlínské čtvrti.

Jeho potřeb se konal z pohřebního ústavu bratří Bicanových do kostela sv. Jana Nepomuckého a pak na hřbitov sv. Kříže. Žádoucí mši sv. sloužil a pohřební obřady vykonal farář osady Father William Tezie. Při sv. přijímání varhany tiše hrály "Otče náš, vyslyš nás, zachovej nám národ náš", a když rakev se zesnulým opouštěla chrám, pak zase jeho zamilovanou mariánskou "Tisíckrát pozdravujeme Tebe". Prvá píseň vyjadřovala city srdce zesnulého — a ta druhá, jakoby připomínala rozkošný kraj jeho dětství — Vodňansko — se dvěma mariánskými poutními místy, Skočicemi a Lomečkem...

Členové Distr. svazu se rozloučili se svými zesnulými bratry v předvečer pohřbů. V čele s Fatherem Felixem Mikulou jsme se u jejich rakví pomodlili česky Bolestný růženec. — Oba zesnuli byli lidé předobří a naši svatí patronové čeští i s naším svatým krajanem Janem Nep. Neumannem jistě je přivítali v branách věčnosti a doprovodili je před tvář Hospodinu, aby se za ně přimlouvali — a uvedli je do nebeského dvorstva krásného...

—un.

Chicagský "Velehrad", redakce a zaměstnanci Hlasu Národa vyslovují rodinám obou zemřelých hlubokou soustrast křesťanským a staročeským pozdravem: Potěš Vás, paní Veverková a paní Cisařová dobrotivý Bůh!

JÍDELNÍ SOUBORY

MACH FURNITURE
3720 West 26th Street
CHICAGO, ILLINOIS

MILADA FERJENČÍKOVÁ OPĚT PŘEDSEDKYNI ČŽNR

Společensky, propagačně a sociálně činná Čs. ženská národní rada v exilu konala v neděli 20. února 1977, řádnou valnou hromadu ve spolkových místnostech spojitelný Lincoln Federal v Berwynu. Zúčastnil se velký počet členek a na výzvu předsedkyně byla hned na počátku povstáním uctěna památka zesnulých členek ČŽNR, načež recitátorka Věra Rokničková přednesla básně Michala Racka: "Pozdrav vlasti".

Potom byl schválen zápis z minulé valné hromady, který přečetla zapisovatelka Anna Bártová a slova se ujala předsedkyně sestra Ferjenčíková, která podala stručný přehled své činnosti za minulý rok, jednotlivě poděkovala všem členkám výboru a pracovních odborů za vydatnou pomoc a vyslovila dík za spolupráci členům pánského odboru, jakož i všem členkám, příznivcům a

přátelům za jejich podporu.

O celkové činnosti ČŽNR pak podrobně referovala jednatelka Emilie Schliksbierová, která poznamenala, že kromě 6 členských a 7 výborových schůzí, byl uspořádán a bohatě navštíven Reciprocity Day, bylo oslaveno 25. výročí trvání ČŽNR, jarní a podzimní večírek, dva letní pikniky a nyní již tradiční předvánoční bazar. Členky ČŽNR se též zúčastnily průvodu Flag Day jakož i Porobných národů, výstavkou esl. umění na Folk Fair a stánkem s pečivem na Československém dnu. Ze zprávy jednatelky vysvitá, že ČŽNR je platnou a činnou sloužkou veřejného života v Chicagu.

Ve své finanční zprávě Zora Rauschová oznámila, že u konce 26. roku trvání ČŽNR bylo darováno \$43,902, což zahrnuje pomoc jednotlivcům a rodinám jak v USA tak i v Evropě, příspěvky školám, novinám a časopisům, stipendia, podporu činnosti Čs. národní rady americké, a příspěvky na boj proti komunismu.

Zprávu tiskového výboru podala Věra Rokničková, která poděkovala zástupcům místních československých i amerických novin jakož i rozhlasu za zájem, ochotu a spolupráci při uveřejňování spolkových zpráv.

Sestra Novotná, jménem účtujícího výboru, jenž shledal knihy ve vzorném pořádku, navrhla absolutorium. Bylo schváleno a místopředsdkyně Maru Friedová řídila potom volbu předsdkyně. Ocenila obětavou a věru nemalou práci sestry Ferjenčíkové, jež pak byla jednomyslně zvolena předsdkyní ČŽNR. Ve své přijímací řeči sestra Ferjenčíková zdůraznila, že dnes, tak jako před devíti lety za tak zv. pražského jara, se nám dostalo jasných důkazů, že náš národ žije. Vichřice zloby a hněvu jej nesmetla a již také nesmete. Charta 77, kterou podepsalo víc než tři sta našich intelektuálů, dožadujících se respektování lidských práv a dodržování podepsaných dohod, je dokumentem odvahy, je dokumentem nezlomné víry v nový, svobodný život, je do-

Kdo je Zbigniew Brzezinski? (Dokončení ze str. 1.) Zbigniew Brzezinski je polský politik a diplomat, který v roce 1976 stal se státním sekretářem pro bezpečnost v Bílému domě. V roce 1977 byl jmenován státním sekretářem pro evropské záležitosti. Brzezinski je známý svou rolí v americké zahraniční politice, zejména v souvislosti s válkou ve Vietnamu a invazí do Československa v roce 1968. V roce 1975 byl jmenován státním sekretářem pro evropské záležitosti. Brzezinski je známý svou rolí v americké zahraniční politice, zejména v souvislosti s válkou ve Vietnamu a invazí do Československa v roce 1968. V roce 1975 byl jmenován státním sekretářem pro evropské záležitosti.

Jako na vysvětlení prohlásil v této souvislosti, že není komunistou, že nemá sympatií s komunistickými režimy, ale pro něho osobně komunismus nikdy nebyl a není nebezpečím pro USA. Pro něho je nebezpečím rasismus, s kterým měl co dělat během svého života. Jak dlouho bude Young ovlivňovat Carterovu administraci nelze říci.

Rovněž není možno předpovědět jak bude postupovat Brzezinski, kterého není možno definovat, ač v minulosti byl různými lidmi nazýván stoupencem "tvrdé linie", anti-komunistou, ale též oportunistou. Brzezinski nemyslí setrvačně a své názory často mění a reviduje.

Před "pražským jarem" Brzezinski neočekával, že by v Československu k nějaké revolte došlo, poněvadž Češi jsou prý příliš poddajní. Kromě toho, nebylo v zájmu Spoj. států Čechy k revoluci povzbuzovat, poněvadž s nezávislým Československem by bylo mnohem obtížnější jednat, než když mu diktuje postup jednání Sovětský svaz. Když se věci vyvinuly rozdílně, Brzezinski najednou zase podporoval "pražské jaro" a naznačil, že on to všechno očekával. Po sovětské invazi Československa věc československou skutečně také plně podporoval, vývoj událostí však

změnit nemohl. Sovětské tanky není možno zastavit slovními hříčkami, zbožnými přáními ani protesty, a Spoj. státy neměly v úmyslu jít do války kvůli Československu.

Jiný a nedávný případ je hodný zmínky. Brzezinski a dva další členové Trilaterální komise analyzovali problém Středního Východu a nazvali jej problémem č. 1 v americké zahraniční politice. V r. 1975 Brzezinski doporučoval rozdělení bývalého mandátového území Palestiny mezi Izrael a nové vytvořený palestinský stát, který by byl pravděpodobně ovládnut PLO. Toto řešení by bylo možné jen ve spolupráci Spoj. států se Sov. svazem, poněvadž tyto dvě velmoci by musily udělat nátlak jak na Araby tak na Izrael, aby je přijali.

Když se Brzezinski stal členem Carterova předvolebního týmu, rozhodl se v létě 1976 putovat do Izraele a svůj názor změnil. Tím se rozešel v názorech s těmi členy Trilaterální komise, kteří uznávají nutnost vytvoření palestinského státu a vyřešení uprchlického problému, jakožto předpokladu pro uznání hranic státu Izraele Araby, a tím i vytvoření podmínek pro trvalý mír na Středním Východě.

Vlivem Brzezinského Carterova vláda bude usilovat o respektování lidských práv v komunisty ovládaných zemích, jak o tom svědčí americká prohlášení ve věci Československa a Sovětského svazu. Brzezinski nepochybně bude pracovat v hlavních intencích Trilaterální komise, a bude se snažit zabránit izolaci Spoj. států spoluprací Ameriky se Západní Evropou a Japonskem. Bude se snažit předčít Kissingera a bude usilovat o vzrůst amerického vlivu ve světě. Dokáže-li přesvědčit prezidenta Cartera, že Spoj. státy se musí obrátit z ústupu k útoku, zajistí si tím místo v historii. Přejeme mu, aby se mu to podařilo.

a Rozbořilová, Delegátky do oblastního výboru: sestry Žižalová a Jaklová a náhradnice Košťálová a Mejzrová.

Do výboru byly zvoleny následující členky: sestry Brádková, Čiháková, Hřebíková, Drahotová, Kalkusová, Kovářová, Kulpová, Langová, Miklaszewská, Novotná, Poprová, Rauschová, Růžičková, Schwarzenbergová, Šrotýřová, Vrázová a Ženíšková.

Valná hromada pak odhlasovala peněžité dary krajským a americkým organizacím a školám a členky byly pozvány na banket pořádáný Alliance of Friendship of Central-Eastern European Nations v sobotu 26. března, na akademii českých škol dne 17. dubna a na koncert Lyry počátkem května.

Sestra Ferjenčíková skončila zasedání ve 4 hodiny odpoledne, pogratovala nově zvolenému výboru a vyzvala všechny členky k další přátelské spolupráci v novém správním roce.

Věra Rokničková,
tisková ref.

Z ČINNOSTI RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

2051 Park Road, N.W., Washington, D.C. 20010

TISKOVÁ ZPRÁVA III/1

RADA SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA MINISTROVI ZAHRAŇIČIA CYRUS R. VANCOSI

Predseda zastupiteľstva Rudolf Frašťacký a predseda výkonného výboru Rady dr. Mojmir Povolný gratulovali novému americkému ministrovi zahraničia k funkcii a pri tejto príležitosti predložili mu stanovisko Rady k politike détente ako sa dosiaľ prevádzala.

Predložili mu stručnú ale výstižnú analýzu americkej zahraničnej politiky za posledných tridsať rokov a poukázali na jej paradox, ktoré sa prejavovali rozpormi medzi politikou deklarovanou, ktorá sľubovala slobodu a nezávislosť ujarmeným národom a politikou operatívnu, ktorá sledovala mierové súžitie so Sovietskmi. Americká zahraničná politika totiž vo všetkých svojich vývojových fázach od skončenia druhej svetovej vojny sľubovala pomoc národným aspiráciám východoeurópskych národov, ale zároveň uznávala takzvané legitímne práva a záujmy Sovietskeho zväzu v tejto oblasti. To síce viedlo k akejś medzinárodnej stabilizácii tamajších pomerov, ale len k stabilizácii na úkor národných aspirácií ujarmených národov.

Nixonová vláda urobila ďalšie závažné zmeny v americkej zahraničnej politike voči východnej Európe, zmeny na úkor záujmov a túžieb východoeurópskych národov. Vychádzala pri tom z týchto základných premiz: 1. Sovietsky zväz sa stal superveľmocou, rovnakou ako sú Spojené štáty a jeho záujmy sú globálne, to znamená, že má všade na svete svoje mocenské záujmy. Nixonová vláda vyhlásila, že to je skutočnosť, ktorú Spojené štáty musia brať v úvahu a na ktorú nič nemôžu zmeniť. 2. Na základe prvej premizy vyvodila americká vláda záver, že Spojené štáty vo vzťahu k Sovietskemu zväzu majú len dve možnosti: buď détente, alebo atomovú vojnu. 3. Keď Spojené štáty majú prijať Sovietskeho ako svojho veľmocenského partnera, očakávajú, že Sovietsi podstúpia akúś skúšku svojej veľmocenskej vyspelosti, čiže že ako veľmoc s globálnymi záujmami budú postupovať zodpovedne v záujme medzinárodného mieru a pokroku. Nixonová a neskôršie Fordová vláda prijali tieto premizy za jedine platné a na nich stavali spoju operatívnu politiku bez ohľadu na to, či to bolo v súlade alebo v rozpore s vyhlá-

senými postulátmi zahraničnej politiky. Tento vývoj potom smeroval k tomu, že východná Európa bola vylúčená ako špecifická jednotka s osobitnými medzinárodnými aspektami a s vlastnými záujmami a tak se v prejavoch prezidenta a ministra zahraničia v poslednom čase otázka aspirácií východoeurópskych národov nikdy neobjavila. Za Nixona Spojené štáty začali obdobie svojej zahraničnej politiky, v ktorom status quo vo východnej Európe, vytvorený sovietskou intervenciou po druhej svetovej vojne bol prijatý v praxi i v zásade. A takto vytvorená stabilizácia abnormálnych pomerov vo Východnej Európe bola dosiaľ udržiavaná len za cenu potlačenia slobody tamajších národov.

Spojené štáty postupovali pri tom tak, že rokovali s Moskvou a dohode s ňou dávali prednosť pred naviazaním kontaktov (až na niektoré výnimky) s ostatnými štátmi v sovietskej oblasti. Americko-sovietska spolupráca ekonomická pomáhala prekonávať hospodárske ťažkosti vo Východnej Európe bez toho, že by sa pri tom niečo menilo, na politiku nenomálnom stave. Tak napríklad Sovietsi užívali americkú pšenicu, aby upevnili svoju nadvládu nad východoeurópskymi krajinami. Sovietsky zväz kupoval pšenicu v Amerike, aby potom dodával z nej do východoeurópskych krajín.

To znamená, že i v roku 1972, keď Sovietsky zväz bol nútený nakúpiť takmer 20 miliónov ton americkej pšenice, dodal svojim satelitom 3,233,000 ton. Niet pochyby, že takáto americko-sovietska spolupráca podmiňuje akýkoľvek pokus v úsilí tamajších národov o väčšiu slobodu a odporuje snahe po vytvorení prirodzenejších organických vzťahov tamajších národov k Sovietskemu zväzu. Sme však presvedčení, že je v moci americkej vlády upraviť vzťahy k východoeurópskym krajinám aspoň do tej miery ako k Sovietskemu zväzu a že je možné tak urobiť bez prestredníctva Moskvy. Je pri tom dôležité spomenúť, že v tom čase, keď Sovietsi zvyšovali podporu všetkým frontovým komunistickým organizáciám a protidemokratickým hnutiam na celom svete, americká vláda sa odvrátila od exilových organizácií, ktoré majú aspoň takú legitimitu ako takzvané "oslobodzovacie" a Moskvou podporované organizácie. Domnievame sa, že práve tak ako Moskva používa

rozličné tie oslobodzovacie hnutia, majú aj Spojené štáty napomáhať národným aspiráciám východoeurópskych národov aj podporou ich legitimných exilantských organizácií. Rada potom požiadala nového amerického ministra, aby ihneď po prevzatí úradu venoval pozornosť týmto dvom bodom: 1. Ak má détente ako komplexná politika mať úspech, musí vychádzať z pevného postoja a musí vziať do úvahy Východnú Európu ako samostatný a na americko-sovietskych vzťahoch nezávislý medzinárodný problém, a pri tom voľiť k nemu prístup podľa špecifických jednotlivých východoeurópskych krajín. 2. Pokiaľ ide o špecifickú otázku Československa, treba vziať do úvahy, že táto krajina od doby sovietskej okupácie si zaslúži zvláštne miesto a pochopenie v americkej zahraničnej politike. Máme totiž na mysli to, že po okupácii sa Československo odlišuje od ostatných satelitov najmä v tom, že v dôsledku úslužnosti tamajšieho režimu je československá nezávislosť na najnižšom stupni. Pri tom to neznamená, že rovnako na úpadku sú aj národné aspirácie československého ľudu po slobode a nezávislosti. V Československu rozpor medzi servilnosťou režimu voči Moskve a priáním ľudu je hlbší ako v iných východoeurópskych krajinách. To vyplýva z toho, že Československo v dôsledku dosiaľ neubitéj svojej demokratickej tradície je veľmi receptívne na tie politické ideály a programy, ktoré budujú na humanite, demokracii a slobode a ktoré viažu Československo nerozlučne so Západom.

Apelujeme preto na vás, aby ste formulovali americkú zahraničnú politiku voči Československu na základe historických tradícií a aspirácií Čechov a Slovákov. Táto politika iste vyvolá nevoľu režimu, ale povzbudí československý ľud; a americká vláda má iste dost prostriedkov a skúseností, aby nevoľu režimu prekonávala a podporovala národné aspirácie Čechov a Slovákov.

BYROKRATICKÉ
ŠIKANOVÁNÍ
JAK ZTĚŽOVAT CESTY
NA ZÁPAD
A DO JUGOSLÁVIE

RUDE PRÁVO z 2. prosince m.r. přineslo instrukce Státní banky československé, podle nichž je třeba požádat o "devisový příslib" na soukromé cesty do "kapitalistických států a Jugoslávie... nejpozději do 10. února 1977". Žádost musí obsahovat potvrzení zaměstnavatele, školy, společenské organizace, příslušného národního výboru apod., že souhlasí s cestou žadatele. Do Jugoslávie se toto potvrzení nežadá. Přihlíží se také k tomu, zda žadatel v posledních třech letech soukromé navštívil "kapitalistické státy". Banka vyrozumí jen ty žadatele, jejichž žádost

byla vyřízena kladně zasláním příslibu do 21. března. Povolení je se 11 dolarů na osobu a den, maximálně 220 dolarů na celý pobyt a 150 dinárů na osobu a den, maximálně 3.000 dinárů do Jugoslávie.

Kdo si tedy do 10. února žádost nepodá, nebude moci v tomto roce jet na Západ. Režim nepokládá za nutné vyro-

zumnět ty, kterým se žádost zamítne. Jedná s arogancí, jaká se sluší na totalitní vládě a její postoj k svým poddaným. Toto jednání je dalším důkazem, jak Československo hodlá plnit ustanovení helsinského dokumentu a také nedostatku tvrdých valut jako důsledek klesajícího obchodu se Západem.

PROHLÁŠENÍ SVU K CHARTĚ 77

Společnost pro vědy a umění (SVU) není společností politickou, stejně jako kterékoli jiné organizace se jí však dotýká, když jsou porušována základní lidská práva. SVU vydala k manifestu čs. intelektuálů CHARTA 77 toto prohlášení:

Československá Společnost pro vědy a umění se sídlím ve Spojených státech sleduje už delší dobu vývoj v Československu s vážným zájmem a hlubokým znepokojením. Své politování nad trvalým potlačováním lidských práv v Československu — stejně jako v jiných zemích — vyjádřila v rezoluci, přijaté Valným shromážděním na zasedání v srpnu 1976. (Text této rezoluce přikládáme.)

Rada umělců, vědců a vychovatelů a ve skutečnosti reprezentanti všech pracovních odvětví, nezastrašení bezprostřední hrozbou uvěznění a prodlužováním svého existenciálního nedostatku, jemuž jsou mnozí z nich vystaveni dlouhá léta, podepsali 1. ledna 1977 manifest, nazvaný Charta 77. V manifestu vyzývají československou vládu, aby v roce 1977, vyhlášeném za "Rok lidských práv", plnila závazky

tí mezinárodních dohod, včetně dohody z Helsinek, jež právoplatně podepsala a ratifikovala. Příslušné články těchto dohod jasně a jednoznačně zaručují všem obyvatelům jejich lidská práva a kulturní svobodu. Několika osobám z řad signatářů Charty 77 nyní hrozí perzekuce anebo nedobrovolný exil.

Vzáli jsme na vědomí, že existují země, v nichž se nepodaří dosáhnout svobodné výměny názorů ze dne na den. Na druhé straně efektivní pokrok směrem k takové svobodné výměně má životně důležitý význam v takových oblastech a mezi takovými odvětvími, jež jsou schopny ovlivňovat budoucnost světa a lidstva. Z dlouhodobého hlediska, jehož hranice však neleží v nekonečnu, je jedinou skutečnou zárukou světového míru svobodná výměna myšlenek jak mezi jednotlivými politickými představiteli, tak i mezi národními a kulturními skupinami. Jen taková svobodná výměna názorů může zabránit vzniku bariér nedorozumění a podezírání, jejichž řešením bývá ozbrojený konflikt. Intelektuální svoboda je jediným spolehlivým prostředkem k odstranění smrtelných doktrín, jež vyplývají z politických zábran.

Podepsání jsou předseda SVU, Miloslav Rechciel, a generální tajemník SVU, John G. Lexa.

DO ČESKOSLOVENSKA za nejnižší cenu — pouze \$399.00

(včetně daní)

Prímý let via Pan American letadlem

12. června na 26 dní z Chicaga —
výprava se vrací z Vídně 7. červenceNejvýhodnější let pro cestující, kteří pojedou
do Prahy, na Moravu, anebo na Slovensko

Vzorná služba — obraťte se na

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD,
BERWYN, ILLINOIS 60402

Tel.: 795-9050 — v Chicagu: 242-6110

Nezapomeňte poslat včas svým drahým, které máte
rádi, tuzexové dárky na velikonoce!

Krajina:	1970	1971	1972	1973	1974
			(tisíc ton)		
Československo	1,026	1,173	946	728	439
Pol'sko	1,024	1,817	1,078	1,006	1,642
Východ. Německo	1,694	1,707	1,209	1,103	1,453

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla.)

Dvě duše se našly a pochopily, a zdá se, že v jistých chvílích se vzájemně podporovaly: duše papežova a Boskova. Přátelství to prošlo však později i ohněm trpkých zkoušek, zosnovaných lidmi zlovolnými. "Co jen jsem udělal Donu Boskovi," stěžoval si koncem roku 1877 Pius IX. "Třikrát již jsem mu psal, a neodpovídá mi!" A v Turině nařikal Don Bosko: "Tolikrát jsem prosil o tu a o jinou věc sv. Otce, ale neodpovídá mi." Po čase vyšlo najevo, že korespondence mezi Piem IX. a Donem Boskem byla zálučně zachycována. Turinští nepřátelé Boskovi si našli své pomocníky v samém Vatikáně, jejich nepřátelství vnikalo až do komnat papežských. Když se všechny ty pletichy Pius IX. dozvěděl, pozdvihl oči k nebi, oddechl si a pravil jediné slovo: "Pazienza, jen trpělivost!"

Trpělivosti a odevzdanosti potřeboval velmi i Don Bosko, když mu v prosinci 1877 třikrát odepřeli audienci u sv. Otce. Nepřátelé Boskova díla neustávali zneužívat své moci. Odmítnutí dotýkalo se srdce Boskova tím citlivěji čím jasněji ze svých vidění poznával, že dny Pia IX. jsou sečteny. "Brzo dočkáme se dvou událostí," předpovídal, "které dojmou spravedlivé i nespravedlivé." A opravdu, dne 9. ledna 1878 skončil náhle ve Kvirinále král Viktor Emanuel a dne 7. února letělo od úst k ústům, že umírá Pius IX. K večeru téhož dne o 5 hodinách; 10 minutách Pius IX. také skončil. Chvilí před smrtí mluvil ještě o Donu Boskovi. Srdce Dona Boska krvácelo dojetím nad smrtí otcovského přítele. Co by byl za to dal, kdyby mu byli popřáli pokleknout v chudobné cele, kterou tak dobře znal, u lůžka papežova v hodince, kdy se jeho duše ubírala se světa, nebo kdyby byl směl aspoň některý den před smrtí jít k papeži a ujistit jej svou neochvějnou věrností.

Věrnost ta nevyprchala ze srdce Boskova ani po smrti papežově. Socha Pia IX., postavená na jeho památku v chrámě sv. Jana Evangelisty v Turině, zvěčňuje v mramoru Boskovu vděčnost k milovanému papeži.

Několik dní po smrti Pia IX., když armáda dělníků chystala ve Vatikáně konklávní cely pro kardinály a pro jejich průvodčí, setkal se Don Bosko, vyřizující v papežských úřadovnách nějakou záležitost, na zákřutu chodby s kardinálem Joáchimem Peccim, komořím sv. Církve. Zastavil se, upřel na kardinála oči, poklekl a pravil:

"Dovolte, abych směl Vaši Eminenci políbit ruku."

"A kdo jste," otázal se kardinál, "že si tak troufáte?"

"Jsem nepatrný kněz a líbám dnes Vaši Eminenci ruku, doufaje, že za několik dnů budu líbat Vaši nohu."

"O to se nesmíte ani modlit, zakazuji Vám to."

"Nesmíte mi zakazovat modlit se za něco bohumilného."

"Jestliže se však modlíte na tento úmysl," odpověděl kardinál, pokoušeje se zbarvití svůj hlas tónem přísnějším, "vyhrožuji Vám censurou (církvním trestem)."

"Eminence, nemáte ještě moci stíhat mě tresty. Až ji nabudete, skloním se ochotně."

"Ale kdo přece jste, že mluvíte tak směle?"

"Jsem Don Bosko."

"A tak, už mlčte, nyní je čas práce a nikoli žertů."

Kardinál šel svou cestou. Za týden potom, dne 20. února, byl zvolen papežem a dal si jméno Lev XIII.

Několik týdnů namáhal se Don Bosko marně, dostat se k novému papeži k soukromé audienci. Připustili jej toliko k audienci veřejné. Jindy, když vyjednával jmenování nových biskupů, otvíraly se mu všechny dveře apoštolského paláce, nyní jej odmítali od soukromé audience, což Dona Boska, se všech stran souzeného, velice bolelo. Konečně se mu poštěstilo, že se 16. března 1878 dostal po první k soukromé audienci u Lva XIII. Ovšem, Lev XIII. nebyl Piem IX., jehož prostota a srdečnost budila v návštěvnicích po několika vteřinách důvěru. Nový papež vydechoval jakési vznešené ovzduší. Z jeho očí hledělo něco geniálního, jeho hlas zněl vážně a autoritativně, jeho způsoby prozrazovaly aristokrata, třebaš Lev XIII. šlechtického původu nebyl. Byl nepatrný, drobné postavy, zdál se téměř průhledný, ale z očí mu sálala jakási podmaňující síla. Přijal Dona Boska roztomile, dotazoval se ho podrobně na všechny jeho podniky, vzkázal tu a tam nějakou radu pro jeho duchovní syny a opakoval, jako Pius IX., že požehnání Boží jistě spočívá na pracích Boskových. "Kdo nevěří v zázraky," pravil, "bude mít jistě velké potíže, aby vysvětlil, jak může chudobný kněz denně živit tisíce a tisíce hochů. Jest nutno přiznati, že tu působí ruka Boží." Don Bosko zářil radostí, vycházeje z Vatikánu. Již po několik let ničily pomluvy Boskových nactiutrhačů jeho dobré jméno. Podařilo se jim vniknout za bronzovou bránu vatikánskou a podkopávat jeho pověst. Nyní však poznal, že nový papež plně uznává jeho služby.

Za dva roky potom vyzval Lev XIII., zarmoucený nad přerušenu stavbou chrámu Božského Srdce v Římě na Castro Pretorio, Dona Boska, aby chrám dokončil. Stalo se tak při audienci dne 3. dubna 1880. Don Bosko cítil tehdy již tíhu stáří, choroba za chorobou podlamovala jeho síly, ale přesto vzal na sebe odstrašující počtu dostavby chrámové prostě proto, že jak pravil kardinál Alimonda, přání papežovo bylo mu rozkazem.

Věrná oddanost Boskova k sv. Otci dočkala se za čtyři roky velké odměny. Na jaře roku 1884 přijel Don Bosko po šesté do Říma vymáhat si některé výsady, které by podle vzoru jiných kongregací, od sv. Stolice velmi podporovaných, učinily i kongregaci salesiánskou úplně samostatnou, které by jí přiřkly na p.f. provždy právo posílat své kleriky na vlastní odpovědnost ke kněžským svěcením. V roce 1874 dostal Don Bosko to právo na 10 let, a šlo mu velmi o právo provždy. Vypracoval tedy dlouhou a velmi pečlivě sestavenou žádost. Uvedl v ní i jména různých kongregací, které výsady, o něž Bosko žádal, již dostaly. Zdálo se mu, že žádost, opatřená tolika a tak pádnými důvody, nemůže býti zamítnuta. A přece se velmi mylil. Sotva dojel do Říma, dostal vzkaz od prefekta posvátné kongregace pro záležitosti řeholníků, kardinála Ferrieriho, že má svou žádost doplnit podrobnými údaji dějepisnými, kdy, od kterého papeže a který řeholní ústav obdržel výsady, o které Bosko žádá. Když Bosko vzkaz uslyšel, zarmoutil se a byl všecek skleslý. Žádost mu dala tolik práce, a nyní žádají po něm práci novou, aby od začátku sháněl žádané doklady. "Hlava mi praskne," stěžoval si tehdy svému příteli. "Vidím, chtějí mě donutit, abych se zřekl žádaných výsad. Zažádám jen, o některé, o nejdůležitější, a vrátím se do Turina. Jestliže mi je dají, tím lépe, jestli ne, jen trpělivost!"

Lev XIII. rozřešil však sám svým rozhodným slovem otázku výsad salesiánských. Přijal Dona Boska v soukromé audienci dne 9. května a byl k němu neobyčejně milostiv. Bosko byl tehdy již stařec, klečet bez podpěry bylo mu velmi obtížným. Pokleknuv podle obřadu před sv. Otcem, poprosil, aby směl stoje přednést svá přání. "Ne sloje, ne, nýbrž sedět budete se mnou, milý Done Bosko," řekl papež, a Mons. Macchi musil Donu Boskovi hned přistavit židli. Don Bosko se posadil a papež se dotazoval velmi starostlivě na jeho zdraví.

"Musíte se léčit, milý Done Bosko, v té věci nesmíte nic šetřit. Je třeba, abyste myslel na sebe a nechal jiné za sebe pracovat. Váš život náleží Církvi a kongregaci od vás založené. Vidím, jak se vaše dílo všude šíří, ve Francii, ve Španělsku, v Americe, ano i v Patagonii. Váš život a vaše rady jsou potřebny vašim synům, jejichž počet roste a roste. Kdybych já onemocněl, jsem jist, že byste podnikl vše možné, abych okřál. Chci tedy, abyste podobně pečoval i o sebe. To chci, slyšíte? To vám poručím. Církev vás potřebuje."

"Jste velmi milostiv, svatý Otče," odvětil Don Bosko, všecek dojat péčí papežovou. "Překvapujete mě, slibuji, že poslechnu vašich rozkazů."

"Dobře! A nyní, oč jste mě přišel prosit? Nebojte se, jsem ochoten ve všem vás uspokojit."

"Svatý Otče," odpověděl rychle Don Bosko, "korunujte budovu salesiánské společnosti a přiřkněte jí výsady, o které vás žádám. Jsou kongregace, jejichž členy by spočítal na prstech, a mají ty výsady: salesiánů jest již přes pět set, a prosíme již léta o tutéž přízeň. Neodmítejte nás."

"Dobře, je ujednáno," odpověděl papež. "Řekněte sekretáři kongregace biskupů a řeholníků Mons. Masottimu, aby vyhotovil příslušné listiny, já je podepíši. Nepřijdou vůbec do Kongregace. Mohu tak učiniti snadněji," připojil papež čtverácky se usmívaje, "protože už není nebožtíka Mons. XY. Měl byste v něm ostrého odpůrce. Vynaložil všechno, jen aby překazil udělení vašich výsad. Vidíte, papež nemůže vždy učinit, co by učinit chtěl. Ale nyní budete uspokojen. Milý, milý Done Bosko. Já vás miluji, já vás miluji, já vás miluji. Chci býti celý pro salesiány, chci se počítati za prvního z vašich spolupracovníků. Váš nepřítel, je Boží nepřítel, nyní jsem o tom přesvědčen. S ubohými prostředky budujete díla tak ohromná! Jen dál, směle dál! Papež, Církev a katolický svět se vám obdivují, vám i vaší Společnosti! Bůh sám vás vede, podporuje a udržuje vaši kongregaci. Říkejte to, pište to a kažte o tom! V ochraně Boží se skrývá veškeré tajemství vašich vítězství nad překážkami a nad nepřáteli, s nimiž se setkáváte."

Překážky a nepřátelé, o kterých se papež jemně zmínil, ztrpčovali přes 10 let život Dona Boska. Jak uvidíme z dalších kapitol, nesl Don Bosko někdy kříž velmi těžký, tím těžší, že ti, kteří ho sužovali, pocházeli z lidí, kteří, jak řekl Pius XI. při oslavě Boskově, měli mu spíše v jeho díle pomáhat. V jisté době, jak již bylo řečeno, podařilo se nepřítelům Roskovým získati pro své náhledy i papeže, a vraziti mezi uctívaného představeného a věrného služebníka klín nedůvěry. Nyní se všechno nedorozumění rozplynulo a slova Lva XIII. padala do duše Boskovy jako spravedlivé zadostiučinění za bolesti, hrdinsky snášené v Turině v letech 1872 až 1882.

"Svatý Otče," odvětil mocně dojatý Don Bosko, "nemám slov, jak vám poděkovati. Ale ujist'uji vás, že jsme se vždy vynasnažovali, abychom vstúpili naší mládeži lásku, úctu a poslušnost k svatě Stoličce a k náměstkovi Kristovu. A co dobrého jsme vykonal, přisuzujeme požehnání a ochraně papežské."

Pokračování

V severní Kalifornii začalo přšet

San Francisco. — Severní Kalifornie, odkud přichází celá čtvrtina potravin pro spotřebitele ve Spojených státech a 40 procent čerstvého ovoce a zeleniny, byla letos postižena dvouměsíčním katastrofálním suchem. V pondělí 21. února se tam konečně spustil déšť, který pak pokračoval i v dalších dnech. Povětrnostní odborníci však říkají, že tento déšť je jako kapka vody do moře, a že spadlá vlaha okamžitě zmizí ve vyprahlé zemi. Sluncem sežehnuté trávníky se však zazeleňaly. Rozdělení vody na přiděly bude trvat dále. Pouze déle trvající vydatné deště by mohly zlepšit situaci.

Vdova po Winstonu Churchillovi žije v chudobě

Londýn. — Paní Spencer Churchillová, 91letá vdova po známém britském ministerském předsedovi Winstonu Churchillovi, nedostává žádnou pensí po svém zemřelém manželovi; pouze dostává -- jako ostatní lidé na odpočinku -- vládní podporu 26 dolarů týdně. V důsledku 16.6 procentní britské inflace paní Churchillová nemůže s tímto příjmem vystačit; proto už dříve prodala několik kusů vzácného nábytku a nyní musí dát do dražby dva obrazy, namalované jejím slavným manželem.

Před pěti roky sice britský parlament odhlasoval zákon, podle kterého vdovy po ministerském předsedovi, po ministrech a členech parlamentu dostávají nyní polovinu pense, již by dostával jejich manžel, avšak tento zákon se nevztahuje na minulost. Winston Churchill zemřel před deseti roky ve věku 90 let. Paní Churchillová si však nestězuje a odmítá přijmout jakoukoliv soukromou pomoc.

POZVÁNKA

Odbočka Československé národní rady americké "Západní předměstí" koná členskou schůzi s obzvláštním programem ve středu 16. března 1977 v 7:30 hod. večer, v budově Mid America Federal, 5900 W. Cermak Rd., Cicero, Ill.

Po stručném projednání členských záležitostí přivítá předsedkyně odbočky nové členy -- prof. Františka Svejkovského a prof. Olgu Svejkovskou. Prof. Svejkovský se ujal přípravení programu a zvolil si téma závažné i poučné: "Jak se bavili naši předkové -- Humor kořením života Staročechů".

Těšíme se, že se tento program setká se zájmem všech členů odbočky a také široké krajské veřejnosti.

Vlasta Vrázová, předsedkyně Marie Langová, tajemnice

VOICE OF THE NATION

THE CZECH-AMERICAN AND ASSIMILATION

DR. JOSEF ČADA:

(Continued from last issue)

Concerned about the defection of the younger generation, the Czech liberal and Catholic benevolent unions found it expedient to retreat from their rigid position as conservators of old world traditions and customs and to bow to the demands of the English speaking members of the Czech-American community. They began chartering of English lodges about the turn of the century. The practice gained momentum after the passage of restrictive immigration laws of the 1920's which greatly reduced the flow of new arrivals from Bohemia and Moravia. By 1960 the former Czech fraternal unions succumbed to an almost exclusive use of English in their business, adjusted their insurance rates and benefits to

standards determined by commercial insurance companies, and gave up much of the old world cultural orientation for whose continuance they once were founded.

Another factor leading to assimilation was intermarriage. Generally discouraged by the older generation as injurious to the ethnic strength of the community, the custom of marrying outside of the group depended on the homogeneity of the Czech group in selected parts of the country. In general a steadily increasing percentage of intermarriage is indicated by statistics relating to white persons having one or both parents born in Bohemia as reported by the federal censuses of 1890 and 1900. In 1890 there were 90,195 members of the second Czech-A-

merican generation whose both parents were born in Bohemia and 9,977 whose one parent was born in that country, or a ratio of almost 11%. In 1900 the same categories showed the figures of 168,449 and 31,362 respectively or a ratio of more than 18%. In localities like large urban centers, where a ghetto situation prevailed, the incidence of intermarriage in the settled Czech group was low. Where the Czechs, however, were scattered throughout the countryside, the rate was higher than the general average for the States. Brunner who, examined 41,863 marriage licences in the states of Nebraska, Wisconsin, and New York, found that among the Slavs in the strongly Czech states of Nebraska and Wisconsin, the ratio of intermarriage was 20.9% in the first and 28.9% in the second.

Another form of relation leading to acculturation was the matter of religious affiliation. However, avid the immigrant might be to establish a church in which he could worship in his native language, the fact remained that whether Catholic or Protestant, he became a member of an American organization of which his parish or congregation were only integral parts. In the in-

stance of the Protestant church Anglicization followed more rapidly than in the Catholic. The Czech Protestants, unlike the Slovak Lutherans, formed an exceedingly small minority in the homeland. Yet, the American Protestant had an affinity for the Czech, because he considered him the spiritual descendant of the fifteenth century reformer, John Hus.

The generous assistance which particularly the Baptist, Presbyterians, and Methodists gave Czech-Americans who espoused their faith in actual fact developed beyond the limits of things spiritual, projecting itself into business and social relations. The Czech-American found employment in the industry and home of his affluent American coreligionist and was readily accepted by the latter's fraternal and benevolent societies, particularly the Masons. Charity-wise the long established Protestant welfare organizations were in a far better position in finding a job for an unemployed Czech or feeding his family than the recently founded and financially struggling Catholic social agencies.

In the Roman Catholic Church the process of assimilation, though always present, was less rapid or noticeable. Catholicism growing upon the membership of the poor and lowly, gained greatly in

strength among the Czechs after 1890, when the peasant migration from Bohemia and Moravia, comparatively speaking, flooded the country. Each annual arrival of Czech aliens renewed the parish ethnic spirit. The Catholic group, furthermore, comprised a tightly knit unit within the community so highly intent upon the preservation of its Faith in the manner of the forebearers that assimilation until the 1920's could only nick its edges.

Assimilation was less rapid in the ranks of those who announced themselves as liberals and freethinkers. The reasons were two. First, in their absence of spiritual tenets either of the latter made a fetish of nationalism and, second, they outnumbered the Catholics by a ratio of three to one. The institutions by which they retained the ethnic integrity of their groups were the non-confessional schools and fraternal organizations. The latter included not only benevolent insurance companies or societies but also such associations as the Sokols whose gymnasiums or meeting places were found in even the most remote corners of Czech America. Still, bastions of protection notwithstanding, the liberals and freethinkers could neither escape nor neutralize the forces of assimilation.

(To be continued in next issue)

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

INVESTMENT CAPITAL... A POSITIVE FACTOR

There were some very positive signs in our economic health chart which were downplayed just before the election. The most positive and the most encouraging for the future of the free enterprise system, was the increased profit of American business generally in the third quarter. McGraw-Hill now reports that in broad, general figures, American industry will invest \$134 billion in expansion, modernization, and new endeavors in 1977 and will create 400,000 new jobs while holding on to present ones. Apparently, a big portion of this new investment capital will go to stabilize present production and present jobs as well as to make new jobs.

The automobile industry alone is expected to invest more than \$4 billion and there will be huge investments in the search for new oil and gas supplies, especially if hindering government regulations are relaxed. When industry is not making profit, and sees no hope for a profit in the future, it reacts exactly like an individual American family would. It holds up plans, lays off employees, cuts back on ex-

pensures of every kind. The first to feel these effects is investment for the future. The projected gross capital investment plans of American industry for 1977 is a very positive indicator that our economy is looking up, despite the so-called "pause" in our economic recovery.

Products of Economic Growth

The growth of the American economy remains one of the wonders of human history. With 6 per cent of the world's population, the United States produces about 40 per cent of the world's goods. By any measurement, this economic achievement is unprecedented in human history, resulting in a living standard equal to or above that of all other countries in the world. The basic theme of the American economy has been growth. Despite times of recession and even depression, the overall growth over the past two hundred years has been persistent and impressive. In fact, America has led the way in setting civilization forward more during the last 200 years than had occurred in the previous 6,000 years. The growth of American progress during the last 30 years has slowed a bit. But during that same 30 years America has spent some 250 billion dollars trying to improve conditions in other countries of the world.

Federal government deficit spending and restraining government regulations are the chief factors in preventing an immediate advance in American industry and higher employment.

Economic growth reflects itself in changes in the living standard of people. For example, in recent decades the use of cereals and potatoes has decreased, and consumption of

products such as eggs, sugar, fruits and vegetables has increased. Meat consumption in those nations with good economic growth has also increased. Housing has also improved with more square footage per person, less congestion, better home facilities, more telephones, running water, central heating and air conditioning, etc. Home ownership has increased sharply, and the growth of ownership of automobiles is almost unbelievable. All these things reflect considerable economic growth in the United States and in other countries where there is freedom. This is not the picture in the Communist world today. Even though Russia claims considerable economic growth during the last decade, her standard of living is far behind that of the capitalist world.

First, the most important ingredient in the story of real economic growth which results in a higher standard of living for people have been our reliance on individual effort and free enterprise. We have been able to develop our own country and our own resources as free individuals. As a part of this concept there has been an absence of rigid traditions and customs; hence, the general willingness to adopt new ideas and a willingness to experiment and innovate. We have told our children that their success will be bounded only by their own effort and accomplishment, and we have traditionally held a firm belief in the respectability of wealth as well as labor. All of this has developed a spirit of basic "know-how," thus driving to a minimum the cost of getting things done. Americans have been willing to take risks if there seemed to be a reasonable prospect of success.

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION
SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS
UP TO \$40,000.00

by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

Noworul Memorial Chapels

2658 S. Central Park Ave.

Telefon: 762-2233

Chicago, Illinois 60623

OUR DEAR FRIENDS, READ AND THINK!

CZECHOSLOVAK NATIONAL COUNCIL OF AMERICA

(Chicago, Ill.)
Melbourne House, Apt. 414,
1315 — 16th Str., N.W.
Washington, D.C. 20036
Tel.: 872-1900 or 387-8066

February 5, 1977

The Editor
The Washington Post
1150 — 15th Street, N.W.
Washington, D.C. 20005

Sir:

With regard to the harassment of the signers of "Charter 77", the Human Rights Manifesto, your correspondent in Prague, Michael Getler, reported on January 28th, that "one diplomat" expressed the view that "...the Czechoslovaks are looked upon as the most passive people in the Soviet bloc... they are the ones most under the Soviet thumbs, and they do not even wiggle... this country is just no problem for the Russians... they have no respect for the Czech capability for resistance..." etc., etc.

In view of these unjustified statements, attributed to "a diplomat", it would perhaps be appropriate to take a look at a few historical dates:

1938 When Hitler made his demands with regard to what he called "The Sudetenland" the whole Czechoslovak nation was mobilized and ready to fight the invader. Upon President Benes' order of general mobilization, thousands of men of all ages went straight from work to their respective military units. They did not lack willingness, courage or determination to resist Hitler's demands, no matter what the sacrifice. It was the West European Allies of Czechoslovakia who prevailed upon the Czechoslovak government to accept Hitler's demands, however unjustified, as they were afraid that any kind of armed resistance might start a war. And they did not want to start a war for a nation "...they knew nothing about...". Thus they negotiated with Hitler "...peace in our time...". The Munich Agreement is now haunting the western world as the most shameful betrayal of a nation ever.

1945 The Yalta Agreement allowed for the creation of occupation zones in Europe, taking into consideration military needs only. Political implications of such decisions were not given the importance they deserved. The occupation zones became spheres of influence and caused the whole of Central and Eastern Europe to fall into the Soviet Orbit. Had General Patton been allowed to go to Prague and establish his headquarters there, we would not have in Europe the problems we have

today, including "Eurocommunism".

1948 -- The communist Coup d'Etat in Prague was made possible because the communists had three years in which to infiltrate the government, the armed forces, arm the militia and bring about the downfall of President Benes' government. Big Brother planned well and succeeded. The terror that followed right into the 1950's is well documented. Executions, sentencing of political opponents to work in uranium mines or labor camps, were the order of the day. The Czechoslovak government, with the help of the KGB, was the most oppressive regime in the Soviet Orbit.

1953 The first open resistance against communist rule in that Orbit was recorded in Pilsen, Czechoslovakia, where the workers of the Skoda munitions factory revolted against the oppressor. This revolt occurred several months before the riots in East Germany, yet it hardly rated a line in the western press.

1956 In 1956 the Hungarians were praised by the whole free world for their bravery, the free world sympathized with them and their aims, but no help was offered by anyone. Those, who could not escape, were left to die in the streets or otherwise at the mercy of their communist masters.

1968 In 1968 the Czechs and Slovaks tried something different. They tried to progress step by step to a return to a more humane society, more mindful of individual rights, more open to other views and "foreign" ideas. This of course did not please the Kremlin and although it was known in the West that invasion of Czechoslovakia was imminent, nothing was done to prevent it. A warning, a diplomatic Note, could have persuaded the Kremlin not to interfere in the internal affairs of another state. And so 600,000 troops invaded Czechoslovakia. Mindful of the "help" the Hungarians received in 1956, the people of Czechoslovakia resorted to a different kind of resistance, based more on frustrating the invader and his operations. Fists and stones do not stop tanks and machine guns. The people of Czechoslovakia were showered with sympathy and praise, but protests came after the fact.

1977 -- And so we come to 1977 when the Czechs are trying again. And because they do not want to start a war and are trying instead to use the Helsinki Accords and the laws the Czechoslovak Republic was built on as a base for their fight against the oppressive regime -- they are called "passive" and referred to in unflattering terms.

* * *

Your editorial of January

22nd says: "...President Carter, in his campaign, made a hard rhetorical commitment to sustain the craving for liberty and national independence in East Europe. He will be under the same requirement that constrained earlier administrations to do so in a way that does not encourage developments that could backfire either on East Europeans or on East-West relations generally. But certainly the craving is there...". But of course! It never stopped!

Would you, please, then explain, what, in your view, should these people do? When they resort to armed resistance they are "jeopardizing East-West relations". When they try it on an intellectual level -- they are "passive, they do not even wiggle". And so it seems that no matter which way the people behind the Iron Curtain try it, they are condemned: either they go too far -- or they do not go far enough. It is not lack of courage or willingness on their part that prevents them from going through with it. It is the constraint placed upon them by the free world and the tanks and guns of the occupation army that make it impossible for them to succeed.

Sincerely,
(Mrs.) Anna Faltus

THIS SITUATION
IS INCREDIBLE...

February 16, 1977

Mr. Charles B. Seib
Ombudsman
The Washington Post
1150 — 15th Street, N.W.
Washington, D.C. 20005

Dear Mr. Seib:

Please find enclosed a copy of my letter to the Editor of the Washington Post, which was personally delivered to the Post on February 5th, 1977. The letter, as you probably know, was not published.

It seems incredible to us that in a free country, our democratic and patriotic organizations should find it almost impossible to get a letter published in our free and independent press. This is not the first time the Washington Post ignored my letter sent in good faith. Even announcements of our social and cultural functions are being ignored. We simply -- so it seems to us -- do not exist, at least not for the Washington Post.

Yet, on the other hand, space is found for letters from representatives of various communist governments -- which is as it should be, if we claim to be an open society. The Post's editorial of February 12th, entitled "U.S. Visas and Helsinki" even advocates the lifting of restriction with regard to allowing foreign communists to visit the U.S.A. Yet our door to the Washington Post is closed.

We find this situation incredible, especially in view of the Helsinki Accords and of what is happening behind the Iron Curtain. Here, in a free

Statement by the AFL-CIO Executive Council on Human Rights

FEBRUARY 22, 1977
BAL HARBOUR, FLORIDA

The AFL-CIO Executive Council strongly endorses and commends the position and actions of President Carter in support of human rights as a basic tenet of American foreign policy. By speaking out unequivocally on specific cases of oppression, as well as in general terms, he has established for his entire Administration the principle that human rights constitute the line at which diplomatic expediency must stop.

The spotlight of public attention and the most vigorous expression of the free world's concern are today the only sources of safety, protection

and hope for those extraordinary men and women who struggle and suffer the most elemental means of free expression in the Communist world. Their courage is the last best hope for the evolution of a decent life for their countrymen and for a day when their oppressors must turn their attention and resources to meeting human needs and aspirations and away from military expansion and adventure. World peace is not threatened, but advanced, by our association, as a nation, with their struggle.

Believing as we do that abuses and threats to basic human rights are the most searching issues that divide the world today, and the clearest tests of American ideals and resolve, the AFL-CIO declares its firm support for the stand taken by President Carter. Where those issues are concerned, whether in Southern Africa, Chile, Uganda or the Soviet Union, "there are no longer any purely internal affairs".

country, the free and independent Washington Post is acting exactly like the Communist Party controlled "Rudé právo" in Czechoslovakia, which did not publish Charter 77, signed by almost 500 people. We are American citizens, law-abiding and working for the good of the United States. Yet we are denied a voice when we feel we should speak out. Where then should we turn in order to be heard?

Would it be possible to discuss this problem personally? I would appreciate hearing from you on this matter.

Sincerely,
(Mrs.) Anna Faltus
Liaison Officer

* * *

No answer at yet...!

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription. Our double-check system guarantees accuracy.

THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY

3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Blshop 7-7550

ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our
RRR Rheumatic Relief

ELASTIC STOCKINGS

We have in stock the well-known medicinal products of
VAVRA'S PHARMACY

Jedokaz — Všehochut'

THE CLEVELAND DISTRICT ALLIANCE OF CZECH CATHOLICS

is sponsoring it's annual

CARD and BUNCO PARTY

on Sunday, March 13, 1977 at 1:00 P.M.
at Our Lady of Lourdes Auditorium,
3398 EAST 55th STREET, CLEVELAND, OHIO

- Donation: \$1.50
- Contact Mrs. Ann Cisar: 641-0714

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

"GOOD JOE" of the Year Honoring HOWARD KOUBA

Saturday, March. 19, 1977
Feast of St. Joseph

- * Corned Beef & Cabbage by John Macek served from 6:30 to 9:00 P.M.
- * Music by Lad Pobuda from 7:30 P.M.
- * Call: 883-4760. — Donation: \$4.25.